

EUCHARISTIÍ
K NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICI

1928

EDICE KRYSTAL

EUCCHARISTIÍ
K NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICI

M. V. BERNADOT O. P.

EUCCHARISTIÍ
K NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICI

1928

EDICE KRYSTAL

NIHIL OBSTAT
P. Silv. M. Braito O. P.
Censor Ordinis.

IMPRIMATUR
Pragae 14. III. 1928.
P. Odilo Pospíšil, O. P.
Prior Provincialis.

Nr. 5.026.
IMPRIMATUR
Olomoucii, die 21. Martii 1928.

Josephus Vyvlečka
~~Præses~~ a. e. Consistorii.

PŘEDMLUVA

Bohu díky je dnes mnoho duší, jež se denně blíží ke stolu Páně.

Než zkušenost nás nutí říci, že velký počet nemá z každodenního svatého přijímání ten užitek, jaký by mohla mít. Jsou to přece duše opravdu zbožné, milují Pána Ježíše a přicházejí k němu s pravým úmyslem, jež žádá církev.

Co jim tedy schází?

Nevnikají dosti přímo do tajemství eucharistického, nedostupují až k nejhlubší podstatě svatého přijímání. Ke křesťanům dobré vůle se obracíme s touto knižičkou, doufajíce, že jim bude světlem a pomocí. Rádi bychom jim pomohli zdokonalit jejich zbožnost, neboť korunování duchovního života spočívá v pobožnosti k Největější Trojici.

Chceme-li, aby se duše otevřely velké zbožnosti a vešly v tento stav sjednocení tak slavného před Bohem a tak užitečného pro církev, je ovšem potřeba pohnouti

jejich vůli, ale především osvítit jejich rozum.

Ti, kteří se domnívají, že kázání vyšších pravd třeba uchováti pro vybrané lidi a vyjimečné okolnosti, vysušují nevědomky v církvi nejbohatší pramen svatosti, neboť pravda je příčinou všech obětí a vzletů lásky. Zapomínají, že na křtu svatém vytrysklo v každé duši to, co nazýváme touhou po Bohu, zazářil paprsek daru rozumu a moudrosti, jenž dovoluje i nejprostším duším, i malým dětem okoušeti smysl nejhlubších pravd. Myslíme, že je dobré učit znát Boha, pokud se nám zjevil.

*Kéž by tyto řádky přispěly k vyplnění přání svatého Pavla o utvoření křesťanů, hluboce zakořeněných v lásce, jež by byli uschopněni pochopiti se svatými, která je šířka a délka i výše a hloubka a poznati Kristovu lásku, která přesahuje veškerou poznání, aby byli naplněni veškerou plností Boží.**

Věnujeme tuto knižечku v synovské oddanosti Panně Marii, Matce Boží, Stolicí Moudrosti a vzýváme ji se sv. Kateřinou Sienskou:

** Efes. III. 17—19.*

*Ó Maria, chráme nejsvětější Trojice!
Maria, výhni božského ohně, matko milo-
srdenství, tys nosila plod života, Ježíše.*

*Ó Maria, rozkošná lásko mé duše, v to-
bě je vepsáno Slovo, jež nám dává nauku
života. Tys obrazem, jenž nám je ukazuje
a vysvětluje. Ukaž nám moc a dobrotu
Otce, moudrost Slova, lásku Ducha sv.*

MODLITBA SVATÉ KATEŘINY SIENSKÉ.

Ó Duše svatý, přijď do mého srdce! Svou mocí přitáhni je k sobě, ó pravý Bože, a dej mi lásku spojenou s bázní.

Ó Kriste, chraň mě od každé zlé myšlenky. Zapal mně a obejmi mne svou sladkou láskou a každá útrapa mně připadne snadnou.

Ó svatý Otče, můj sladký Pane, pomoz mi nyní ve všech mých úkonech.

Ó Kriste Lásko! Ó Kriste Lásko!

ÚVOD

Já jsem Cesta: jděte po mně.
Já jsem Pravda: uvažujte o mně.
Já jsem Život: žijte ze mne.

TAJEMSTVÍ KRISTOVO.

Bůh se sděluje o božský život se svatým člověčenstvím Ježíšovým.

Bůh je oceán života. A tento život, jenž jest světlo a pravda, touží se rozlévati a sdělovati. Otec věčně se dává svému Synu a dohromady Otec a Syn se dávají Duchu Svatému, sdělují se s ním o své jediné božství.

Právě tak od věčnosti se rozhodl Bůh ve svém nevýslovném milosrdenství sdělit se o svůj svatý a blažený život s tvorem, říci mu své Slovo, dáti mu svého Ducha, učiniti ho účastným své přirozenosti ve Světle a Lásce.

Avšak dříve než rozlil svůj nekonečný život na všechny tvory, vylévá jej celý na toho, jenž jest *prvorozený mezi všemi tvory*,¹ na

1, Kolos, I. 15.

Krista, jehož svaté člověčenství mocí spojení s Osobou Slova, přijímá účastenství na nekonečných dobrech, pokud je to možné stvořené přirozenosti. Celý božský život vtéká do něho. *Bůh chtěl, aby v něm přebývala plnost božství...*¹ *Viděli jsme jej plného milosti a pravdy.*²

Nade vše povýšen, uveden v lůno nejsvětější Trojice, Ježíš se účastní bez míry na jejím životě, jenž zaplavuje jeho srdce a jeho duši, noří v něj všechny své schopnosti rozumu a lásky, takže Ježíš Kristus se stává sám oceánem života.

Ježíš sděluje nám božský život.

Přes to vše Ježíš není od nás odloučen. Bůh ve své velkolepé lásce ho předurčil jako *prvorozeného mezi mnoha bratry*,³ jako hlavu nezměrného těla, jehož jsme údy. *On je hlavou a církev je jeho tělem.*⁴

A hle, Ježíš chce dáti *svým bratřím* podíl na tom, co přijal. Život, jenž skanul z nejsvětější Trojice na jeho svaté člověčenství, proudí znovu, rozšiřuje se, množí se. S hlavy stéká na údy. Z Ježíše, hlavy, kde zaplavuje všechny schopnosti, rozlévá se na celé tělo, utvo-

1. tamt. I. 19. — 2. Jan, I. 14 — 3. Řím VIII. 29.
— 4. Kolos I. 18.

řené z věřících. A my sami se účastníme na vnitřním životě tří božských Osob, na jejich světle a lásce.

To je ono podivuhodné tajemství rozlévání nadpřirozeného života, jež více než vše ostatní zvelebujeme slávu milosti,¹ jež svatého Pavla strhovalo k pocitům díkučinění. To je tajemství, o němž velký Apoštol neustále kázal, nazývá je *tajemstvím Kristovým...*, *tajemstvím, jež od věků a pokolení bylo skryto, nyní však bylo zjeveno jeho svatým, jímžto jest Kristus ve vás.*²

Toť onen velký Kristus, utvořený z Ježíše a církve, z Ježíše doplněného církví, z Ježíše, tak úzce spojeného s věřícími, že s nimi tvoří jedno tělo, oživené tímže životem, proudícím v hlavě i údech, neboť Ježíš vlévá v nás svůj božský život, činí jej naším. *Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti.*³ Kmen s větvemi tvoří jednotu, navzájem se podporují ohledně potavy, dávají tytéž plody, poněvadž jsou živé, ny toutéž mizou.

Tak Ježíš a věřící jsou spojeni v jednom těle. Božskému životu: světlu, jež osvětluje, lásce, jež objímá, z jejichž plnosti se raduje Ježíš, a jež působí rozkoš jeho člověčenství,

1. Efes. 1. 6. — 2. Kolos. 1. 26. — 3. Jan XV. 5.

dává prouditi ve svých údech, vlévá nám je, takže Ježíš je v nás; v jeho duši a v naší duši, v jeho srdci a v našem srdci je týž život, táž milost, totéž spojení v lásce s Otcem v jednotě Ducha svatého.

Zůstávatí v Ježíši.

Vidíme, že prakticky celý život křesťanský, celá svatost spočívá v úzkém spojení s Ježíšem Kristem.

Zůstávejte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstane-li ve kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten přináší mnoho ovoce, neboť bez me nemůžete činiti nic.¹

Hle, velká povinnost křesťanská: zůstávatí v Ježíši.

Žítí v Ježíši obsahuje vše, usnadňuje vše, uvádí křesťana v jeho pravidelné vztahy k Bohu a umožňuje mu uskutečniti jeho povolání, jež možno vyjádřiti plně těmito několika slovy: prostřednictvím Ježíše vejíti v úzké spojení s Bohem, naším Otcem, v Duchu svatém, podstatném cíli věčné lásky.

Jak se spojití s Ježíšem a přebývatí v něm?

1. Jan XV. 4.—5.

Na křtu svatém vstupujeme poprvé ve společenství s Kristem. *Křest nás přivtěluje ke Kristu*, praví sv. Tomáš. Z toho následuje, že plnost života, milosti a ctností, jež jsou v něm, nás zaplavují; jsme ve stavu, v němž život s hlavy sestupuje na údy. *Z jeho plnosti všichni jsme přijali.*¹

Biřmování upevňuje, rozvíjí a zdokonaluje nadpřirozené spojení přijaté poprvé ve svátosti zrození. *Napojilo nás jedním duchem Kristovým,*² vede nás k dokonalému vzrůstu duchovnímu a uschopňuje nás jednati mužně v řádu nadpřirozeném, vyznávatí a hájiti statečně víru, přijatou na křtu. Taťto svátost, praví sv. Tomáš, rozmnořuje a zdokonaluje náš duchovní život, abychom mohli odporovat vnějším náporům Kristových nepřátel. Zbývá však jej rozmnořiti a zdokonaliti tak, aby člověk byl sám v sobě dokonalý prostřednictvím úzkého spojení s Bohem a to se děje Eucharistií.³

Naše spojení s Ježíšem Kristem, jež bylo začato na křtu a stalo se užším na biřmování, dokonává se v okamžiku svatého přijímání.

Je třeba ještě poznamenati, že přijímáme pouze jednou křest a biřmování a že může-

1. Jan, I. 16, - 2. I. Kor. XII. 13. - 3. S. Th. III. 79. 1. ad. 1.

me ztratit život, jímž jsme byli obohaceni. V každém případě je tento život vystaven nebezpečí zmenšiti se. Je také jisté, že dochází častých ztrát našimi každodenními křehkostmi. Pozbudeme jej tímto každodenním oslabováním a umenšováním? Nikoliv. Abychom jej znovu posílili, Pán Ježíš ustanovil svátost ol tářní, ze všech nejpodivnější, v níž všechny ostatní přijímají svou dokonalost a korunu.

Jejím dvojím účelem je: přivést k nejvyšší dokonalosti a udržovati naše spojení s Kristem. Více než ostatní svátosti je svátostí života, protože je pokrmem, jež můžeme každý den přijímati, *živým chlebem*,¹ výslovně ustanoveným k tomu, aby nám zjednával život věčný, život samého Boha. Vše, co působí hmotný chléb pro tělesný život, působí tento živý chléb pro nadpřirozený život: nahrazuje, udržuje, rozmnožuje, obnovuje a oblažuje.

Každé tajemství Kristovo vrcholí tedy ve vtělení, vykoupení a ve svatém přijímání. S výšin nejsvětější Trojice sestoupilo vtělené Slovo k člověku, aby prostřednictvím svatého přijímání vystupoval člověk k svému poslednímu cíli — nejsvětější Trojici.

1. Jan VI. 51.

Od nejsvětější Trojice k svatému přijímání je cesta, kterou kráčí Kristus, aby vykonal dílo rozlité božského života. Sestupná cesta lásky k člověku, aby mohl dojít spásy.

Od sv. přijímání k nejsvětější Trojici je cesta, kterou musí kráčet očištěn a občerstven člověk ve spojení s Kristem, jenž se stal jeho společníkem na cestě, aby došel účasti na nekonečných dobrech. Cesta vystupující od lásky lidské k lásce Boha, jenž přitahuje duši k nevyčerpatelnému štěstí blaživého patření.

Děkujeme Otci, jenž nás učinil hodny, abychom měli účast v podíle svatých ve světle, jenž nás vytrhl z moci temnoty a přeložil do království svého milovaného Syna...

On jest obrazem neviditelného Boha, prvorozeným ze všech tvorů, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné... Vše bylo stvořeno skrze něho a pro něho. On jest přede vším a všechny věci v něm stojí.

On jest hlavou těla církve, neboť on jest počátkem, prvorozeným z mrtvých, aby on měl přednost ve všem, neboť se zalíbilo Bohu, aby v něm přebývala všechna plnost a aby

jeho prostřednictvím vše smířil se sebou ... co
ještě na zemi i co ještě na nebi.

Také s vámi, kteří jste mu byli kdysi odci-
zení a nepřáteli smýšlením a zlými skutky, se
smířil prostřednictvím smrti svého Syna, aby
vás viděl svaté a neposkvrněné a bezúhonné
před sebou, ač-li zůstáváte pevní a nepohnu-
telní ve víře a neochvějní v naději.

Sv. Pavel, Kolos. I. 12—23.

I

EUCHARISTICKÉ SPOJENÍ

JEŽÍŠ SE NÁM DÁVÁ ZVLÁŠTĚ VE SVATÉM PŘIJÍMÁNÍ.

V denním životě je to zvláště svaté přijímání, jež nás spojuje s Kristem. Velký prostředek, jak se obohatit božským životem, je jísti *chléb života*.

Podivuhodné spojení nastává v tomto okamžiku. Pozemská spojení i nejužší se s ním nedají srovnati. Abychom našli podobnost, dlužno se utéci se sv. Janem Chrysostonem až ke spojení dvou přirozeností v Kristu a říci, že prostřednictvím Eucharistie jsme spojeni s Ježíšem jako jeho svaté člověčenství je spojeno se Slovem.

Ovšem, život Ježíšův a náš zůstávají rozlišeny, jako jeho přirozenost a naše, jako jeho duše a naše duše. Než tvoří se přece nesrovnatelná jednota lásky.

Abychom si utvořili pojem o tomto sjednocení Krista s člověkem, odvolávají se církevní Otcové k úžasným přirovnáním. „Vlijte rozpuštěný vosk do jiného vosku, praví svatý Cyril Jerusalemský, zcela se navzájem prostupují. Rovněž když někdo přijme tělo a krev Páně, je taková jednota, že Kristus žije v něm a on v Kristu... Máme totéž tělo a tutéž krev.“ Sv. Cyprián připojuje: „Naše spojení s ním sjednocuje touhy a přání.“

V okamžiku sv. přijímání Ježíš opravdu tak vchází do našeho srdce a naší duše, že naše city a naše myšlenky možno nazvat jeho city a jeho myšlenkami. On sám je má nejdříve a pak je sděluje s námi podle míry lásky, kterou právě máme.

Jestliže má duše jen málo lásky, je nucen Ježíš tísňiti se v úzkých rozměrech této duše a omeziti své dary. Zato však přijímajícímu, zbavenému tvorů a prázdnému sama sebe, jenž se odevzdává bez výhrady, duši čisté, jež se otvírá zcela vlivu Hostie, daruje se Ježíš v odměnu jak jen Bůh to může učiniti. Působí proudění života, sdělení dober, jednotu lásky, jež přesahuje každé lidské vyjádření. Duše proniknutá Ježíšem stává se úrodnou půdou, schopnou vydávati květy a plody. Ro-

dí se v ní nádherné myšlenky a tvoří uchvacující úkony lásky.

Jsou naše? Ano, neboť se rodí z našeho rozumu a našeho srdce; ale z našeho rozumu spojeného s rozumem Ježíšovým, z našeho srdce, spojeného s jeho srdcem, takže jsou tak jeho jako naše. Společně se klaníme, společně milujeme a děkujeme, společně se odvdáváme Otci nebeskému. Jeho láska a naše láska, jeho myšlenka a naše myšlenka vystupují vzájemně prostoupeny, jako dvě zrna kadidlová zapálená v téže kadidelnici, vydechující k nebi jediný obláček vůně.

„Božské Slovo! Jako Otec po celou věčnost tě proniká a sebou naplňuje, takže je celý v tobě, tak, můj Ježíši, ty pronikáš mne a sjednocuješ se se mnou hlubokým prostupováním celé mé bytosti.“

M. Olier.

SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ NÁM DÁVÁ CELÉHO.
JEŽÍŠE.

V okamžiku svatého přijímání máme skutečně v moci život. Máme celé vtělené Slovo se vším, co jest a co učinilo, Ježíše člověka

i Boha, všechny milosti jeho člověčenství a všechny poklady jeho božství, nebo, abychom mluvili jako sv. Pavel, *nepochopitelné bohatství Kristovo*.¹

Ježíš je v nás jako člověk.

Svaté přijímání vlévá v nás život skutečný, nebeský oslavený život jeho člověčenství, jeho srdce a jeho duše. Andělé v nebi oplývají štěstím z vyzařování tohoto života. Někteří svatí na zemi měli vidění oslaveného těla Kristova. „Byla to krása, kde zmírá lidské slovo,“ vypravuje blahoslavená Anděla z Foligna, jež si uchovala ze svého vidění „nezměrnou radost, hluboké světlo, neustálou a nevýslovnou rozkoš, rozkoš oslňující, jež přesahuje všechny rozkoše.“ — A toto oslavené tělo se stává naší hostinou — tělo oživené srdcem, jež je propastí lásky a duší nevýslovně krásnou, svatou, oslepující svým světlem, oplývající životem, milostí, mírem a radostí, jež je svatyní a rájem Božím.

Ježíš přichází k nám jako Bůh.

To je vrchol Boží velkomyslnosti. *Milovav svoje, kteří byli ve světě, miloval je na výsost*,² až k nejvyšším požadavkům, až k nejvyšší možnosti lásky. Účastníme se tedy na

1. Efes. III. 8. — 2. Jan XIII. 1.

božském životě Ježíšově, na jeho životě jako Slova, jako jednorozeného Syna Otcova.

On sám nám to praví: *Já žiji z Otce.*¹ Po celou věčnost dává Otec svému synu život, jenž jest v jeho lůně. Dává mu jej zcela, bez míry s tak velkodušnou láskou, že ač zůstávají rozdílni, tvoří jen jedno božství, účastníce se téhož života, téže plnosti lásky, radosti a míru.

Hle, takový život přijímáme.

Ó nestvořený Bože! Ó vtělený Bože! Člověk jí tvé tělo a pije tvou krev. Dej, aby jednou dlel s tebou po věčné věky!

Bl. Anděla z Foligna.

SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ NÁM DÁVÁ TŘI BOŽSKÉ OSOBY.

Slovo přichází k nám. Než nepřichází samo. *Já jsem v Otci a Otec je ve mně.*² Tam, kde je Ježíš — ó úžasná pravdo — tam je i Otec: *Ten jenž mně poslal, jest se mnou. On mě nenechal samotna... Otec přebývá ve mně.*³ A tam, kde je Otec a Syn, tam je i Duch

1. Jan VI. 58. — 2. tamt. XIV. 10. — 3. tamt. VIII. 29.

svatý. Celá nejsvětější Trojice přebývá v srdci přijímajícího. Ježíš nám to řekl: *Jestliže mě kdo miluje, můj Otec ho bude milovati; i přijdeme k němu a učiníme si u něho přibýtek.*¹

Otec od věčnosti vyslovuje sobě podobné a rovné Slovo, jímž se zcela vyslovuje, podstatné a živé Slovo, své Slovo. Vida toto Slovo, svůj Obraz, Světlo, Myšlenku, Slávu, podobu světvaře, jas rovnající se všem jeho dokonalostem, živé zrcadlo svého bytí a plod své lásky, miluje je Otec nezměrnou láskou, Slovo oplácí Otci podobnou láskou, rovněž věčnou a nezměrnou. Jediná láska, třebaže vzájemná, živá a podstatná, objetí, sjednocení, nevýslovný polibek, jenž je dokonává v jednotě Ducha sv.

To je ono velké tajemství, jehož nazírání naplňuje anděly slávou, krásou a štěstím. Tyto mocné intelligence, jež naráz odhalují hloubky celého stvoření, mohou věčně patřiti na tajemství tří božských Osob, aniž je kdy vyčerpají nebo ukojí hlad své touhy. Jejich hluboký a pronikavý pohled odkrývá neúnavně v propasti Božího života vždy novou dokonalost, aby na ně patřili v úžasu a rozplývali se v písních chvály.

1. Jan XIV. 23.

Hle, tajemství, do něhož nás uvádí svaté přijímání.

Ovšem neustále *jsme chrámy Boha živého*,¹ poněvadž „milostí, praví sv. Tomáš, celá nejsvětější Trojice je hostem duše.“

Než v okamžiku sv. přijímání ještě více platí tato pravda, protože v tom okamžiku přichází k nám Ježíš jako *chléb života*, výhradně proto, aby nám dal tento život, který má od Otce: *Ten, kdo jí z tohoto chleba, bude mít život.*

Ale jak bude žít? *Jako Otec, jenž mě poslal žije a jako já žiji z Otce, tak ten, kdo jí mne, bude žít ze mne.*²

Duše přijímajícího se stává nebem nejsvětější Trojice. V mé duši jako v nebi vyslovuje Otec své věčné Slovo, plodí svého Syna a opakuje mu, dáváje mi jej: *Dnes zplodil jsem tebe... Ty jsi můj milý Syn, v němž se mi velmi zalíbilo.*³ V mé duši vyměňují si nyní Otec a Syn svou vzájemnou něžnou lásku, drží se v tomto těsném, živém objetí, spojení nevýslovným polibkem, jejich láska vydechuje žhavým vánkem plamenný Proud, jímž je Duch svatý.

1. II. Kor. VI. 16. - 2. Jan VI. 58. - 3. Ž. II. 7.; Luk. III. 22.

Ó věčný Bože, všemohoucí Otče, žhavý Plameni lásky, můj Bože, můj Bože! Dar, jež jsi dal člověku, ukazuje tvou dobrotu a velikost. Tímto darem jsi ty sám celý, ty věčná a nekonečná Trojice. — A místo, kam jsi ráčil sestoupit, aby ses nám daroval, je chlív našeho člověčenství, jež se stalo doupětem zvířecím, to jest smrtelných hříchů.

Věčná Trojice, má něžná lásko! Tys pravým Světlem — dej nám světlo. Tys Moudrostí — dej nám moudrost. Tys nekonečnou Silou — dej nám sílu! Rozpraš, zapřisahám tě, naše temnoty, abychom tě mohli dokonale poznávat a kráčet za tvou láskou s prostým a čistým srdcem.

Svatá Kateřina Sienská.

SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ NÁS DRUŽÍ K VNITŘNÍMU ŽIVOTU NEJSV. TROJICE.

Jsem přidružen k tomuto životu, jenž jest mi dán, k nevýslovným vztahům lásky tří božských Osob.

Ježíš mě uvádí ve svou něžnou synovskou lásku k Otci. Dává mně proniknouti do svého srdce, zahrnuje mne žhavou láskou své duše, abych v něm, s ním a jím miloval jeho Otce,

jenž je i mým Otcem. Učí mě klaněti se mu, chváliti jej, milovati jej, odevzdati se mu, jako on se mu odevzdal, říci s ním: *Hle, Otče, přicházím plnit tvou vůli... do tvých rukou kladu svou důvěru.*¹ A Ježíš prosí Otce, aby mě uvedl do tajemství nejsv. Trojice: *Otče, prosím, aby i oni byli v nás.*²

Rovněž i Otec nás strhuje ve své nezměrné zalíbení k svému Synu. *Nikdo nepřichází ke mně, praví Ježíš, jestliže ho Otec nepřitáhne.*³ A připojuje: *Otec si mě zamiloval.*⁴ A jakou láskou! Láskou, která nemá jména a přesahuje každé pojetí. A Ježíš prosí ještě a dosahuje mého účastenství na této nevýslovné lásce: *Otče, kéž láska, kterou jsi mě miloval, je v nich.*⁵

V Duchu svatém, Otče, mně vedeš k Ježíši. V Duchu svatém, Ježíši, mě uvádíš k Otci: je vaším Darem. Poněvadž je vaším spojením a vaším dokonáním, pečetí vaší jednoty, je také mým spojením, mým dokonáním, pečetí mé jednoty ve vás. *On mně vyučí všemu.* On dokoná mé odevzdání. S tebou, Ježíši, přitahuje i mě k Otci. S tebou, Otče, přitahuje i mě k Ježíši. Připoutává mě a ovládá mě. Sjedno-

1. Ž. 39. 8; 30. 8. — 2. Jan. XVII. 21. — 3. tamt. VI. 44.
4. tamt. XV. 9. — 5. tamt. XVII. 26.

cuje mě s tebou, Bože. Prostřednictvím jeho dochází k uskutečnění tvé nejvyšší modlitby, Ježíši, svatý Mistře:

Prosím za všechny, aby byli jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás jedno... Já jsem jim dal slávu, kterou jsi mi dal, aby byli jedno, jako i my jsme jedno, já v nich a ty ve mně, aby byli v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a že jsi je miloval, jako jsi miloval mne.¹

Pán pravil blahoslavené Anděle z Foligna: „Jestliže mě chce někdo mít v duši, nebudu se ho stranit. Jestliže mě chce někdo vidět, dám mu úchvatné vidění své tváře. Jestliže někdo chce se mnou mluvit, budeme hovořit spolu v nesmírné radosti.“

Ó nejsvětější Trojice, věčná Trojice! Ohni, propasti lásky, plameni lásky! Nestačilo, žeš nás stvořil k svému obrazu a podobě, že jsme se znovu zrodili k milosti v krvi tvého Syna? Bylo ještě třeba, abys nám dal celou nejsv. Trojici za pokrm? Tvá láska to chtěla.

Ó věčná Trojice, nedalas pouze své Slovo v díle vykoupení a v Eucharistii, nýbrž dala

1. Jan 21—23.

ses celá láskou k tvoru. Ano, duše tě má, po-
něvadž tys nejvyšší dobro. *Sv. Kateřina Sienská.*

Conapsal sv. Tomáš o spojení milostí, mož-
no říci tím spíše o spojení eucharistickém, že
je „počátkem věčné blaženosti“.¹

Pán Ježíš nám to řekl: *Kdo jí tento chléb,
má život věčný.*² Blažení v nebi a křesťané
na zemi, přijímající téhož Boha, mají tentýž
život. Ovšem vyvolení patří na Boha viděním,
kdežto my vírou. Avšak sv. přijímání jako pa-
tření nám jej dává bezprostředně, dokonale,
bez jakéhokoliv jiného prostřednictví nebo
překážky, leda našich hříchů a naší vlažnosti.

Kdyby naše víra byla dosti živá, schopná
vymístiti tuto vlažnost a připravit volné místo,
kdyby naše láska byla dosti žhavá, schopná
odstranit všechny překážky a připravit sv.
Hostii přijetí, jež očištcová očista připravuje
věčnému patření, účinky by byly téměř tytéž.
Nasycení eucharistickým životem, putující
křesťané by byli přetvořeni v Boha svatým
přijímáním jako vyvolení nebeskou slávou.

Nezdá se nám, že Bůh uchvácen posvát-
nou netrpělivostí nemůže se rozhodnouti vy-

1. II. II. q. 24 a. 3. ad 2.. De verit. q. 14. a. 2. - 2. Jan VI. 52.

čkat, až zazní pro každého z nás hodina blaženého sjednocení? Láska touží ujednatí spojení, jež nesmí končiti. Stává se chlebem, stává se vínem. A praví nám: „Já jsem pokrmem velkých duší. Věř a jez, neboť neproměníš mě v sebe jako tělo svůj pokrm; ty se proměníš ve mne...“¹ *Pojďte, přátelé, jezte a pijte! opájejte ke nejmilejší.*²

„Ó Ježíši Kriste Stvořiteli! Ó Ježíši Kriste tvore! Ó pravý Bože a pravý člověče, ó pravé tělo, pravá krev, pravé údy pravého těla! Ó podivuhodné spojení, souzvuku nezměrností! Pane, kráčím od tvého člověčenství k tvému božství, od tvého božství k tvému člověčenství, jdu a vracím se. Duše se setkává v nazírání s nevýslovným božstvím, jež nese v sobě poklady bohatství a moudrosti.

Ó nehynoucí poklade božství! V tobě čerpám živné rozkoše a vše, co pravím a vše, co nejsem s to říci. Vidím drahocennou duši Ježíšovu se všemi ctnostmi, dary Ducha sv., vidím celou obět svatou a bez poskvrny.

Vidím to tělo, cenu našeho vykoupení. Vidím krev, z níž čerpám spásu života. A pak

1. S. Aug. Vyznání. — 2. Pis. V. 1.

vidím, co nedovedu říci. — Zde, pod tímto zá-
vojem jest ten, jemuž se klanějí Panstva, před
nímž se chvějí v bázni Duchové a Mocnosti.
Ó kdyby se otevřely naše oči jako jejich, ja-
ké divy by se děly v nás, blížíme-li se tajemství
s úctou a pokorou!

Bl. Anděla z Foligna.

II

TRVÁNÍ EUCHARISTICKÉHO SPOJENÍ

SPOJENÍ SE SVATÝM ČLOVĚČENSTVÍM JEŽÍŠOVÝM.

Trvá toto eucharistické spojení?

Svaté přijímání je úkon a každý úkon je přechodný. Jsme tedy zbaveni přítomnosti Páně, když posvátné způsoby končí a trvá toto podivuhodné svátostné spojení jen několik minut?

Církev přece nás má k tomu, abychom toužili po jeho trvání, když klade na naše rty v okamžiku sv. přijímání podivuhodnou modlitbu:

„Pane Ježíši Kriste, Syna Boha živého, jenž jsi z vůle Otce, za spolupůsobení Ducha svatého svou smrtí dal život světu, vysvobod mě tímto přesvatým tělem a svou krví ode všech mých neřestí a ode všeho zla. Dej, ať vždy lnu k tvým příkazům a nedopusť, abych se kdy od

tebe odloučil, jenž s Otcem a Duchem svatým žiješ a kraluješ po věčné věky věkův.

Kéž nikdy nejsem od tebe odloučen! To je modlitba každé milující duše. Duše chce to, co trvá. Každý dar, který pomíjí, ať jakkoliv velký, ji neukojí. Duše, jež přijímala vroucně a pronikla do hloubky eucharistického tajemství, cítí, jak se v ní rozmáhá neukojitelný hlad po svaté Hostii. Třebaže přijímání každé ráno jí přináší úchvatné radosti, nestačí již její touze; žízni po věčném přijímání, po ustavičném spojení s eucharistickým tajemstvím.

Kdo okusí tě, lační zas,
kdo z tebe pije, žízni víc —
a každé jeho touhy hlas:
jen Ježíše — a více nic.¹

Není to přílišné snít o neustálém, skutečném spojení s Ježíšem ve sv. Hostii, o trvalém spojení s jeho svatým člověčenstvím?

Nikoliv, neboť sám Mistr dává vznik a povzbuzuje k těmto mimořádným tužbám. *Kdo jí mé tělo a pije mou krev zůstává ve mně a já v něm?*²

* * *

1. Hymnus ze svátku Jména Ježíš — 2. Jan VI. 57.

Bože, můj Bože, hned z jitra tě hledám,
žízní po tobě má duše.
Nyje po tobě mé tělo
jak pustá, neschůdná a vypráhlá půda.
Proto jsem chodíval do tvé svatyně,
abych spatřil tvou moc a slávu,
Rty mé budou tě chválit. Ž. 62.

Ó Bože lásky, můj Spasiteli, tys mou útě-
chou a mým kouzlem pro celou věčnost. Tys
žízní mého srdce, nasycením mého ducha. A
přece, čím více tě okouším, tím se vzmáhá má
žízeň, čím více piji z tvého pramene, tím větší
žízní trpím. Přijď, Pane Ježíši, přijď!

Sv. Gertruda.

Naše spojení se svatým člověčenstvím.

Trvání eucharistického spojení je možné
a skutečné. I když přestávají posvátné způ-
soby, zůstává přijímající úzce spojen se sva-
tým člověčenstvím Ježíšovým.

Ale je nutno dobře pochopiti toto spojení.

Svaté Člověčenství je v nebi a ve svato-
stánku. Ve své oslavené podobě je pouze v
nebi, ve své eucharistické podobě je pouze ve
svatostánku. To je učení bohovědy. Když pře-
stávají způsoby v přijímajícím, jistě přestává
Ježíš v něm býti ve stavu eucharistickém. O

tom není pochyby. A byl by to blud ztotožňovati pravidelnou přítomnost svatého člověčenství v našich srdcích s jeho přítomností v posvěcené Hostii.

Než přece možno říci, že zůstáváme v ustavičném spojení se svatým člověčenstvím Pána Ježíše, neboť nezůstává-li v nás svou podstatou, zůstává vyzařováním své lásky, sdílením své moci, světla a milosti, jež nám neustále vysílá ze svatostánku.

Věčný Otec pravil svaté Kateřině Sienské: „Uvažuj, jaké vznešenosti se dostává duši, která přijímá jak náleží chléb života, pokrm andělský. Přijímajíc tuto svátost, zůstává ve mně a já v ní. Jako ryba je v moři a moře v rybě, tak jsem já v duši a duše ve mně, Oceánu pokoje. Milost tohoto přijímání trvá, neboť když přijme duše ve stavu milosti tento chléb života, shromažďuje milost i když přestaly vnější vlastnosti chleba.

Nechávám za sebou otisk milosti, jako pečetítko, přiložíme-li je na teplý vosk, zanechává svůj otisk, když je odtrhneme. Totéž působí síla této svátosti v duši; nechává zde po sobě žár mé božské lásky, dobra Ducha svatého a světlo moudrosti, mého jediného Syna.“

*Naše spojení se svatým člověčenstvím
na základě jeho zásluh a jeho lásky.*

Svaté člověčenství je vždy ve mně neustávajícím působením jeho zásluh a stálým vyzařováním lásky.

Kristus, praví svatý Pavel, *je stále živ, aby se přimlouval za nás.*¹

V nebi a ve svatostánku neustále důtklivě se přimlouvá u svého Otce, připomínaje mu své zásluhy. Ukazuje toto člověčenství, jež přijal a jímž se o nás zasloužil, své rány, známky oběti. Ukazuje žhavou touhu po naší spáse, již hoří jeho svatá duše, touhu, jež je daleko lepší než modlitba. Odvolává se na svá nekonečná práva a dosahuje ihned vyslyšení.

Přimlouvá se za všechny, jež vykoupil, za všechny a za každého zvlášť. Vždyť má pro každého pohled a zvláštní projev lásky. *Já jsem dobrý Pastýř. Dobrý pastýř volá své ovce každou jejím jménem a vodí je na dobrou pastvu. Já znám své ovce.*² Není to pouhá znalost, praví sv. Tomáš, nýbrž znalost spojená s přízní a láskou, kde srdce má svůj podíl tak jako rozum.

Ze svatostánku Ježíš stále na mě pohlíží

1. Žid. VII. 25. — 2. Jan X. 14.

pohledem pronikajícím až do hloubi. Pozorný a něžný pohled! *Světlo tvé tváře, Pane, se vtiskuje do mne jako pečeť.*¹ Ani jedna myšlenka ani jediný úkon neunikne Ježíši. Není ani jediné touhy, kterou by neznal lépe než já. Účastní se všech mých duševních stavů, všech starostí, všech mých nebezpečí, všech tužeb. A to nejen proto, aby byl svědkem, nýbrž aby mně dal prostřednictvím svého oslaveného člověčenství potřebnou milost v těchto okolnostech.

V každém okamžiku mě miluje. A jakou láskou! Nestvořená láska Slova nás jistě všude provází. Je v tom nevýslovná útěcha, když víme, že jsme stále v této lásce a že nikdy z ní nemůžeme vyjít.

Ježíš i jako člověk nás rovněž miluje. Ze svatostánku na mě sype květy své něhy. Zahrnuje mě láskou. Láskou, která neumdlívá; ani jediný okamžik nemohu říci: nyní Ježíš na mě nemyslí. I v noci bdí nad mým spánkem. *Na cestu, kterou kráčím shlíží Pán.*² Miluje mě láskou, která nemalomyslní. Já na něj zapomínám, urážím ho, a on neustále mně rozdává své milosti.

Miluje mě družnou a něžnou láskou, lás-

1. Ž. 4. 7. — 2. Soudc. 18. 6.

kou přítele, bratra, ženicha. Ve dne i v noci jsem pod vlivným pohledem lásky Ježíšovy.

Není vzácné toto sjednocení Ježíše s duší, tvořené stálým vyzařováním lásky Srdce Ježíšova?

Hospodin je můj pastýř, nebudu míti nedostatku; kde hojnost pastvy tam léhat smím.

K vodě, kde možno si odpočinout, mne vodí; duši mou občerstvuje...

I když mi projít jest údolím stínu smrti, nebojím se zlého, neboť ty jsi se mnou; kyj tvůj a hůl tvá — ty jsou potěchou mou.

Vystrojuješ hostinu před mou tváří, navzdor mým protivníkům.

Pomazáváš olejem mou hlavu, plná má číše jak vzácná jest!

Ž. 22.

Spojení na základě jeho životní činnosti.

Je ještě jiná přítomnost svatého člověčenství, daleko hlubší účinnosti: tajemná přítomnost prostřednictvím jeho životní činnosti.

*Já jsem Život,*¹ praví Ježíš. Když se objevil před lidmi ve dnech svého smrtelného ži-

1. Jan XIV. 6.

vota, jeho svaté človenství dalo často zazá-
řiti jeho podivuhodné moci. Jeho dotknutí sta-
čilo k vykonání největších věcí. *Jakási síla
z něho vycházela a uzdravovala všechny.*¹
Účinnost této síly nebyla zmenšena a ani dnes
nezná překážky nebo přerušení. Každým oka-
mžikem působí. Každý z nás se nachází ve
šťastné nemožnosti vymknouti se její působ-
nosti, nebo jak říkají theologové *doteku její
moci*.

Svaté človenství je střediskem nadpřiro-
zeného světa, sluncem, jež osvěcuje veškero
duchovní tvorstvo Boží, nadpřirozeným o-
vzduším, mimo něž není možný žádný život,
žádné světlo, žádné bezpečí, žádný poměr k
Bohu. Svaté človenství na vrcholku všeho
stvoření, v bezprostředním doteku s božstvím,
zaplaveno v nesmírné míře božským životem,
stává se samo pramenem života, východiskem
božských výlevů lásky. Sklání se k tvorům a
hle, z duše a ze srdce Ježíšova vychází život
ve velkých proudech, příval světla a lásky, kte-
rý se řítí jako úchvatný vodopád postupně na
všechny vyvolené až do konce světa, aby na-
plnil světlem a radostí všechny dítky Boží.

Jako slunce každou hodinu vysílá své pa-

1. Luk. VI. 19.

prsky, jako přeplněný pramen, z něhož vytékají živé proudy, tak Srdce Ježíšovo, aniž se kdy ochudí, rozlévá nevyčerpatelné proudy milosti, jež začínají oblažováním nebe a pak proudí na zemi jako sedm toků svatých svátostí a tisíce jiných potůčků, jež vytékají z tohoto oceánu lásky, aby posvětily předurčené a daly rozkvět ctnostem, označujícím křesťanský život.

Na Kalvárii nám svaté člověčenství zasloužilo život; nyní nám jej rozděluje: *Každému z nás je dána milost podle míry daru Kristova.*¹ Co jiného jsou svátosti než svaté člověčenství, zabývající se posvěcením lidstva?

I mimo svátosti vždy činné sv. člověčenství neustále působí přímo na duše vnitřním osvětlováním a působivým vnukáním. Jsem-li ve stavu milosti, je to od něho a jeho prostřednictvím. Každá nadpřirozená pomoc přichází z jeho Srdce a každý paprsek božského světla z jeho duše. Nemohu nic konati bez něho, ani míti dobrou myšlenku, *ani říci: Pán Ježíš.* Je principem mé nadpřirozené činnosti, mého pokroku, mého rozletu k Bohu. Můj život tryská z tohoto pramene od svého počátku až k svému plnému rozvoji.

1, Efes, 4, 7.

Kdyby zmizelo na okamžik svaté človenství Ježíšovo, nebo kdybych já byl vyňat z jeho světla, upadl bych bezprostředně ve smrt. „Jako hlava rozkazuje údům, praví koncil tridentský,¹ jako vinný kmen proniká svou mizou všechny ratolesti, tak Kristus působí svým vlivem na všechny spravedlivé a sice každým okamžikem. Tento vliv předchází, provází a korunuje jejich dobré skutky a činí je milými a záslužnými před Bohem.“

Apoštol praví jedním slovem totéž: *Christus vita vestra*, Kristus je váš život. A svatý Tomáš připojuje: je hybnou silou vašeho života, quia ipse est actor vitae vestrae.²

Ó nejsvětější Trojice, všemocný Bože! My jsme stromy smrti a tys strom života. Nezměrný Bože, jaké to divadlo viděti ve tvém světle strom tvého stvoření! Nejvyšší Čistoto, tys dal, Bože, tomuto stromu jako větve schopnosti duše, jež jsou: rozum, paměť a vůle. A jaké plody měly přinést tyto ratolesti? Paměť měla na tebe myslet, rozum tě chápat, vůle tě milovat. Ó strome, v jak šťastném stavu tě zasadil božský zahradník!

1. Sess. VI. can. 16. — 2. Comm. in Coloss. III. 4.

Běda, můj Bože, tento strom padl. Strom života se stal stromem smrti, mohl již přinášeti jen otravné ovoce.

Ale nejsvětější Trojice, tys milovala svého tvora až k šílenství. Když jsi viděl, Bože, že tento strom je schopen přinášeti jen ovoce smrti, poněvadž byl oddělen od tebe, jenž jsi Život, zachránil jsi jej toutéž láskou, která tě pudila, abys jej stvořil, tys naštěpoval své božství na zkažený strom našeho člověčenství. Ó výborné a dobročinné štípení, tys spojilo svou sladkost naší hořkostí, jas s temnotami, moudrost s bláznovstvím, život se smrtí — nekonečno s konečnem!

Kdo tě přiměl k tomuto spojení, jež nám vrací život po urážce, již ti způsobil tvůj tvor? Láska to byla, jen láska. A tento zázračný roub přemohl smrt.

Než to nestačilo žáru tvé lásky, věčné Slovo; tys chtěl, Ježíši, zalíti tento strom svou vlastní krví. Krev svou teplotou způsobila, že strom přináší plody, od té doby, co člověk se rozhodl spojit se a žít v tobě. Jeho srdce a jeho city musí být svázány s nebeským roubem, páskou lásky a poslušností. Od té doby, co jsme spojeni, přinášejí ratolesti ovoce.

Ó nezměrná Lásko, jaké divy působíš ve

tvorech. Proč nepřicházejí lidé ke studánce, kde je Krev, již musí zavlažiti svůj strom? Teče tam pro nás věčný život, pro nás ubohé tvory a my ji neznáme a nečerpáme z ní žádného užitku.

Jsem hříšnice, Pane, buď mně milostiv.
Ježíši Lásko! Ježíši Lásko!

Sv. Kateřina Sienská.

*Naše spojení se svatým člověčenstvím
v Eucharistii.*

Kde je toto sv. člověčenství, pramen mého života?

Jistě v nebi. Ale blíže mne a ve větší dostupnosti v Eucharistii. Zde žije a působí. Je zde především proto, aby udržovalo styk se mnou, aby mě živilo svým životem, abych se účastnil na životě duše a srdce Ježíšova. *Já jsem chléb života...chléb živý, jenž sestoupil s nebe. Kdo ji tento chléb, bude žít věčným životem.*

Tento život se rozlévá na mě předně v okamžiku sv. přijímání. Ale přebývá-li svaté člověčenství v mé duši, i po rozplynutí svatých způsob pokračuje ve sdělování svého života, své milosti. Zůstávám s ním ve spojení jako

větve s kmenem vinné révy, jako úd těla s hlavou.

Je trvalé a působivé spojení větve s kmenem? Je skutečné a trvající spojení údu s hlavou? Tak skutečné a trvalé a účinné je spojení přijímajícího se sv. člověčenstvím Ježíšovým. Mezi duší Ježíšovou a duší přijímajícího je ustavičné vzájemné sdělování, příliv a odliv života. Co záleží na vnější vzdálenosti, jestliže je tentýž život? Ve svaté Hostii a v duši je podstatně týž život, táž milost.

Pane, tvůj všemohoucí život není k naší záhubě, nýbrž k našemu životu. Ty zůstáváš vždy jeden a vždy týž v sobě, ale neustále z tebe vychází moc a síla, jež svým dotekem jsou naší silou a naším dobrem...

Bůh žijící je Bůh oživující. Tys pramenem a střediskem a zároveň rozdavatelem všeho dobra.

Učiň mne podobným sobě, můj Bože, neboť přes nedostatky, jež jsou ve mně, ty mě můžeš takovým učiniti.

Pane, prosím tě o tebe. Nežádám nic než tebe, můj Bože, jenž jsi nám dal sebe celého. Vejdi osobně a podstatně do mého srdce a

plně je sebou, naplň je vroucností. Jen ty můžeš naplnit srdce člověka, a tys slíbil, že to učiníš.

Tys živým plamenem a hoříš stále láskou k lidem. Příklad ke mně, abych ti byl podobný, zapal mě svým ohněm.

Newman.

Důvěrnost eucharistického spojení.

Nic pozemského nebo lidského nelze srovnati s důvěrností eucharistického spojení. Ani sami andělé, třebaže mají úžasnou moc řídit světy, nemohou bezprostředně působiti na náš rozum a pohnouti jej k tomu, aby dobrovolně myslel a věřil a tím méně mohou působiti na mou vůli a přimět ji, aby chtěla. Jen Bohu náleží uchopiti duši v nejhlubší její síle a řídit ji.

Avšak svaté člověčenství přijalo sdílení této božské moci, takže nejen zakrývá mou bídu ochranou své modlitby a vyzařováním své nekonečné lásky, nýbrž i působí pronikavou účinností božské moci až v hloubi mého ducha a mé vůle.

Spojení nevěsty s ženichem, spojení duše s tělem není tak úzké, jako spojení mé duše se svatým člověčenstvím. Milost, kterou se

mnou sděluje, plod jeho oběti, proniká samu podstatu duše. Jako vůně proniká nádobu, v níž se uchovává, jako paprsek zasahuje krystal a dává mu svou čistotu a lesk, jako žár proniká železem, rozžhavuje je, přetvořuje a rozohňuje: tak milost vychází z Eucharistie, rozlévá se na mou duši, zmocňuje se jí, aby ji ovládala, ji pronikala a podle slov sv. Tomáše *ji přetvořila v Boha a opojila Bohem*.¹

Tato milost je opravdu mým životem, mým pravým životem, více než tělesný život nebo přirozený život duševní. Je já mého já, *duši mé duše*, praví Contenson, takže můj život ve své nejhlubší podstatě, ve svém nejvnitřnějším středisku, ve své nejvyšší hloubi je milostí, již se mi dostává každého okamžiku ze sv. Hostie. Pán pravil blahoslavené Anděle z Foligna: „Já jsem hlouběji ve tvé duši než ona sama.“

Pro mne žítí jest Kristus,² volal sv. Pavel. S toužou pravdou a podobným jásosem vnitřním mohu říci: život pro mě je Eucharistie. A já opakuji pouze, co řekl na počátku Mistr: *Kdo mě jí, bude žítí ze mne*.³

1. In Joan. c. VI. lect. 7. - 2. Filip. I. 21. - 3. Jan VI. 58.

Ó Pane Ježíši, nezměrné moře, proč váháš přijmouti tuto malou kapku vody do své plnosti? Všechna touha mé duše, touha právě tak žhavá jak sladká, je: vyjítí nyní ze sebe a přijítí k tobě.

Otevři mně své milované srdce jako útulek spáasy! Co se týče mého srdce, nevládnou jím již. Je tvé, můj drahý poklade. Ty sis je vzal, nuže, střez je u sebe. Jen z tebe žije a tys je bídne přetvořil ve svou božskou podstatu. Má duše ponořena v tebe ve své žhavé lásce žije jen pro tebe.

Jak nevýslovné je toto spojení! Jak převyšuje tato hluboká důvěrnost k tobě každý jiný způsob života! Jak opojná je tvá vůně! Jaká rozkoš vdechovati božský mír a tvé velkodušné milosrdenství! Tys bohatý a oplývající poklad všech útěch.

Ó kéž bych mohla obdržeti odtud po čem toužím! Kéž bych mohla dosíci, aby se má duše konečně obrátila k tobě a abys ty mi dal život sladkým polibkem svého milosrdenství! Ó mé nejmilejší Dobro, dej mi uchopiti tě v nitru mého bytí! Dovol mi rovněž vtisknout ti pokorný polibek, abych spojená s tebou zůstala nerozlučitelně k tobě připoutána.

Svatá Gertruda,

NAŠE SPOJENÍ S NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICÍ.

Je dobře poznamenati, že pravidelně nezačíná přebývati v nás nejsvětější Trojice teprve v okamžiku sv. přijímání. Tato přítomnost tří božských Osob vzniká i v okamžiku, kdy duše je ve stavu milosti. Mluvíce o eucharistickém spojení s ohledem na nejsvětější Trojici, chceme prostě říci, že svaté přijímání je prostředek, jenž nejdokonaleji provádí hluboké dílo nadpřirozeného přetvoření duše, že rozmnožuje přítomnost tří božských Osob a pokaždé, když se blížíme ke stolu Páně, vzniká nový, neviditelný příliv božského života.

Trvání nejsvětější Trojice v přijímajícím.

Přítomnost tří božských Osob není vázána jako fysická přítomnost svatého člověčenství na neporušenost eucharistických způsob. Přebývaly v naší duši před svatým přijímáním, přebývají tedy i když byla sv. Hostie strávena, ale přítomností hlubší, již svaté přijímání dodalo síly a účinnosti. Po svatém přijímání vzrostla schopnost duše přijmouti Boha. *Přijďme k němu* — praví Pán, já, Otec a náš

společný Duch — *přijdeme a příbytek si u něho učiníme.*¹

Spojení je ustanoveno tak dobře, tak hluboce, tak pevně, že jeho přirozenost je trvalá. Je to *dar, jenž se nevrací*. Nejsvětější Trojice koná více než pouze naši návštěvu; stáhnou si u nás příbytek. Naše duše se stává nebem a náš vnitřní život přede hrou a počátkem věčné blaženosti. Pán Ježíš pravil: *Království Boží je ve Vás.*² Proto se odvažuje sv. Pavel napsati: *Chrám Boží je svatý a vy jste tímto chrámem... Vy jste chrámem Boha živého.*³

Tři božské Osoby nezůstávají v tomto chrámě nečinny. Tvoří neustále. Působí každá podle své vlastní povahy. Tajemství nejsvětější Trojice se odráží v činnosti a lásce, jež přinášejí tři božské Osoby duši. Duše je milována každou Osobou zvlášť a přece jen jedinou láskou. Láskou jedinou, neboť kdykoliv působí tři božské Osoby na venek, působí nutně jako jednota. A přece jest to trojí výlev lásky, jehož vlastnosti zjevují něco z přirozenosti každé ze tří Osob, jež je jejím pramenem.

1. Jan XIV. 23. — 2. Luk. XVII. 21. — 3. I. Kor. III. 13: VI. 16.

Otěk přichází jako pramen života a míru. Jest Stvořitelem, jenž zplodiv duši pro nadpřirozený život, staví ji v určitý řád. Jest Otcem, jenž obklopuje své dítě dobrotou a nevýslovnou něhou.

Slovo přichází jako pramen světla. Myšlenka Otcova, jeho živé Slovo, jeho Obraz spojuje se s rozumem, aby jej uvedl v nadpřirozené poznání božství.

Duch svatý přichází jako pramen lásky. Láska Otce a Syna, jejich vzájemný Polibek, věčný pohyb a nevýslovné vytržení jejich lásky, dokonání jejich života, spojuje se s mou vůlí, aby ji uvedl do nadpřirozené lásky Otce a Syna.

Ó věčná Trojice, jediný Bože! Jediný v podstatě a trojjediný v osobách! Dovol mi srovnati tě s vinným kmenem, majícím tři větve. Učinils člověka k svému obrazu a odlesku. Třemi mocnostmi duše se podobá tvé Trojici a tvé Jednotě. Paměť se podobá a spojuje s Otcem, jemuž se připisuje moc. Rozumem se podobá a spojuje se Synem, jemuž se připisuje moudrost. Vůlí se podobá a spojuje s Duchem svatým, jemuž se připisuje mírnost a jenž jest láskou Otce a Syna...

Ó věčný Bože, tys tichý oceán, v němž žijí duše v nadbytku. Nalézají zde odpočinek ve spojení lásky.

Sv. Kateřina Sienská.

Vzájemné pronikání božských Osob v naší duši.¹

V duši přijímajícího vzniká podivuhodné napodobení vzájemného pronikání božských Osob.

V Bohu není nehybnosti, nýbrž věčný pohyb, věčné proudění lásky, neboť láska nutně vyráží na venek, nutně se dává. Otec by nebyl Bohem, kdyby zůstával sám v sobě; vlévá se, vrhá se do svého Syna, jehož neustále plodí. Syn by nebyl Bohem, kdyby nevnikal do Otce. Mezi nimi je nezměrný vzlet, neodolatelný půvab, tíha lásky, jež vrhá jednoho do druhého a dokonává jejich život v jednotě. A ukončením tohoto věčného pohybu božského života, ukončením od věčnosti trvajícím, je Duch sv.

Tato Láska, vycházející z dechu nesmírné lásky, Láska, spojující Otce a Syna ve věčném vzrušení radostí a nevýslovného rozletu, Duch

1. Vzájemné pronikání (circuminsessio) božských osob je theologický výraz, jenž znamená, že tři Osoby nejsv. Trojice přebývají jedna v druhé a jaksi se navzájem prostupují. Podobný úkaz vzniká svatým přijímáním mezi Bohem a duší.

svatý, sděluje se s duší o podobný pohyb, jenž sbližuje Otce a Syna a dovoluje jí účastniť se na jejich hlubokých vztazích.

V nebi je účastenství dokonalé. Bez závoje, bez překážky patří blažení na tři božské Osoby. S Otcem obdivují, milují a objímají úžasný jas Slova. Se Slovem obdivují, milují a objímají nezměrnou dokonalost Otce. Otec je pouť k Synu a Syn k Otci. Věčný pohyb Lásky je strhuje, uchvacuje a unáší ve vytržení Otce a Syna, aby je dokonal v jednotě Ducha svatého.

Na zemi máme pouze počátek tohoto nevýslovného štěstí. Ale máme opravdové účastenství, neboť život milosti zde na zemi a nebeská sláva jsou podstatně totéž: milost začíná, co ukončí sláva. Je tedy již nyní v nás něco z tohoto podivuhodného tajemství vzájemného pronikání tří božských Osob.

Ježíš nám to dává chápat: *Nikdo nepřichází k Otci leč skrze mě...*¹ *Nikdo nepřichází ke mně, jestliže ho Otec nepřitáhne.*² Co jiného to znamená než: Nikdy nepřijdete k Otci, nevstoupíte-li v pohyb lásky, jež mě s ním pojí. A nepřijdete nikdy ke mně, jestliže

1. Jan XIV. 6. — 2. tamt. VI. 44.

vás nestrhne Otec v pohyb lásky, jenž jej vrhá do mne a nás dokonává v jednotě Ducha sv

Duše, jež miluje tři božské Osoby, je tedy stržena Duchem svatým v tento proudící pohyb vidění a lásky, jenž působí blaho ze samého Boha, blaho v celé náplni sdílené andělům a svatým.

Tak můžeme říci se svatým Augustinem: „Svatí nosí Boha, jejich duše je nebem, neboť v ní přebývá Bůh.“¹ A se svatým Janem: *Naše společenství je s Otcem a jeho Synem Ježíšem Kristem.*² Mezi třemi božskými Osobami a námi je společenství, důvěrnost, společný život.

Otče, přijmi mě ve své otcovské lásce, abych ukončil běh, jež jsem z lásky k tobě počala, tě přijala jako cenu svého běhu ve věčném dědictví.

Nejmilejší Ježíši, přijmi mě ve své bratrské něžnosti! Nes se mnou tíhu dne a horka. Buď mi útěchou ve všech útrapách, mým společníkem a vůdcem po celou dobu mé cesty.

Duše svatý, Bože Lásko, přijmi mě ve své slitovné lásce. Buď mi učitelem a rádcem po celý můj život a něžným přítelem mé duše.

1. In Psal. 22. — 2. I. Jan. I. 3. *Svatá Gertruda.*

III

UDRŽENÍ A ZDOKONALENÍ SPOJENÍ

Aby se udrželo spojení naší duše se svatým člověčenstvím Pána Ježíše a s nejsvětější Trojicí, stačí zůstat ve stavu milosti. Jen těžký hřích může zničit trvalé spojení. Ať na to myslíme nebo ne, jsme přivtěleni ke Kristu, žijeme z něho.

Ale plody, jež získáváme z tohoto spojení, jsou různé podle toho, jsme-li si ho vědomi nebo ne, to znamená: podle toho, zda je naše duše pozorná nebo roztržitá vzhledem k Bohu, přítomnému v nás. Můžeme být spojeni s Bohem jako dítě je spojeno s matkou, když spí v jejím náručí, nebo jako milovaný apoštol večer při poslední večeři se skláněl pln lásky na srdce Mistrovo, jehož tajemstvím naslouchal.

Bez pochyby již první neuvědomělé spojení je velmi vzácné. Ale jak daleko dokona-

lejší je druhé! Jen to to vede k dokonalosti, k svaťosti. Jen tehdy můžeme těžit plně z pokladů svaťého přijímání, jestliže spojení jím stanovené neustále obnovujeme svobodnou vůlí, jestliže je neustále chceme, nebo abych užil theologické mluvy, jestliže je spojení stále aktuelnější. Nespokojíme se láskou živou: hledejme lásku bdělou, vždy činnou, jejíž touhou je dosíci toho, abychom neustále žili prostřednictvím Ježíše s nejsvětější Trojicí.

To by bylo poměrně snadné, kdyby náš život, nikdy neznepokojován vnějšími záležitostmi, se mohl vyvíjet tiše na úpatí svaťostánku. Ale většině z nás je to zcela nemožné. Po svaťém přijímání musíme se vrátit ke svým bratřím, k povinnostem stavu a k zaměstnáním nezřídka vyčerpávajícím. Každému z nás určila Prozřetelnost úkol. Kristus k nám nepřichází, abychom se mu vyhýbali, nýbrž aby nám pomáhal jej naplnit. A chce, abychom k němu přistoupili odhodlaně.

Ale pak vzniká velká pochybnost.

Je třeba přerušit kontemplaci posvátných tajemství, již zbudovalo v naší duši sv. přijímání? Máme opustit Boha, abychom se oddali službě bližnímu? Nebo je-li třeba zůstat s Bohem, jak možno spojit vnější činnost s

vnitřní kontemplací? Zkrátka: jak vésti nutný život vnější a nezmenšiti život uvnitř?

Pokusíme se to vysvětliti a vyložiti, že naše snahy musí směřovat nejdříve k udržení spojení s Bohem uprostřed našich zaměstnání a v různých životních okolnostech a pak, že třeba toto spojení zdokonalovat.

Vyuč mě, Pane, cestě svých přikázání,
abych jí kráčel až do konce života.

Dej mi rozum, abych střežil tvůj zákon
a zachovával jej celým svým srdcem.

Nakloň mé srdce ke své nauce, dej,
ať žiji na tvé cestě.

Toužím horoucně činiti tvá nařízení;
dej mi žiti ve své spravedlnosti. Ž. 118.

Poznání Boha! Ó radosti všech radostí,
Pane! Ono předchází a láska je následuje,
láska přetvořující. Kdo poznává v pravdě, mi-
luje žhavě.

Bl. Anděla z Foligna.

UDRŽETI SPOJENÍ.

Náš vzor.

Jako ve všem je i zde Ježíš naším dokonalým vzorem. On sám vždy zůstává v Otci: *Já jsem v Otci a Otec je ve mně.*¹ Spojení jeho svaté duše se Slovem a následkem toho s Otcem a Duchem Svatým bylo vždy dokonalé. Ať ležel na slámě v Betlémě, ať byl nakloněn nad hoblicí v Nazaretě, ubíral se po cestách Judských nebo pněl na kříži, mohl vždy říci: *Já jsem v Otci.*

Byl v něm svými myšlenkami, takže žádná námaha nebo utrpení nemohly ho odvrátiti od Boha ani na okamžik. Jeho svatá duše neustále nazírala na jas blaženého patření. Vše co viděl na zemi, viděl v božském světle. Vše cenil a soudil jen podle věčného úsudku Otce. *Jak slyším, tak soudím ... Co mluvím, mluvím tak, jak mi pověděl Otec.*²

Byl v Otci svou vůlí, jež byla vždy tak úzce spojena s vůlí Otcovou, že nikdy netoužil, nemiloval ani nehledal, po čem netoužil, co nemilovala nehledal Otec. *Ten, jenž mě poslal, je se mnou. On mě nenechá samotného, neboť činím vždy, co se mu líbí.*³

1. Jan XIV. 10. - 2. V. 30; XII. 50. - 3. Jan VIII. 29.

Byl v Otci svou láskou. Jeho svaté Srdce hořelo pro Otce láskou nezměrnou, nejčistší, nejnezištnější, nejhoroucnější. Všechny jeho myšlenky, všechny jeho skutky, celý jeho život se sléval v ustavičný úkon nevýslovné lásky: *Já miluji Otce.*¹

Ten, jehož viděli Židé pracovati jako dělníka, choditi jako jednoho z nich, snášeti únavu, hlad, žízeň, utrpení, ten byl vždy v Otci, v nezměnitelném klidu, v nevyslovném štěstí.

To je první vzor křesťanské duše.

Ó Ježíši, žijící v Marii, přijď a žij ve svých služebnících. Prostřednictvím Ducha svatosti, naplni moci, svých ctností, dokonalých cest, sdělování svých tajemství vládni v nás a získej každou nepřátelskou moc svým Duchem pro slávu Otcovu.

M. Olier.

*Základní podmínka života sjednocení:
usebranost.*

Ideal předložený přijímacímu je tedy: žítí neustále s Bohem, v Bohu. Aby ho dosáhl, musí se nezbytně cvičiti v usebranosti.

1. Jan XIV. 31.

Duše se usebírá, když soustřeďujíc všechny mohutnosti vchází do sebe, aby tam našla Boha. Střící se neúčelných hovorů, prcháť před světskými zábavami, vyhradit si dlouhé hodiny mlčení je povinnost — základní povinnost — každého, kdo touží žít životem pravého křesťana.

Doufat, že možno vésti zároveň život zbožný a život světský, je nebezpečný prelud. Je třeba vyvolit buď Boha — nebo svět. *Já přivábím duši, vyvedu ji na poušť a mluvití jí budu k srdci.*¹

Než vnější mlčení nestačí. Co pomůže uložit jazyku mlčení, jestliže vnitřní hlas působí povyk? Je třeba se ponořit ve vnitřní mlčení, to znamená vyloučit starostlivosti, neúčelné myšlenky, snění a všechnu tuto zbytečnou činnost obrazotvornosti, jež často pobuřuje srdce hlouběji než dlouhé rozhovory. Dát volný průchod obrazotvornosti, bavit se vzpomínkami na zašlý život, zabývat se zbytečnými myšlenkami, stále přemýšlet o uskutečnění přirozené touhy, budovat vzdušné zámky: to vše prostírá mezi Bohem a duší závoj, klade překážku k dokonalému spojení.

Jsou na neštěstí duše, které plní všechny

1. Ose. II. 14.

podstatné povinnosti křesťanského života, jsou pravidelně ve stavu milosti a přece žijí prostředně, čerpají jen málo užítku ze svého skutečného spojení s Bohem a končí nezřídka ztrátou povolání k svatosti z nedostatku smyslu pro usebranost a mlčení. Bůh je v nich, ale ony nedovedou žít v něm.

Žalmista pravil: *Má duše je vždy v mých rukou, proto jsem nezapoměl na tvůj zákon.*¹ Zářné slovo, vrhající lesk světla na základní povinnost: míti se v plné moci před nejsvětější Trojicí.

Křesťan musí bdíti s úzkostlivou péčí, aby nikdy ani na okamžik nepozbyl vlády nad vnitřními mohutnostmi. Výsledkem prázdné činnosti obrazotvornosti je rozptýlení sil duše, jež zeslabena a na všechny strany táhána je neschopna se oddati, jak by se slušelo, službě lásky. Úkolem usebranosti je shromáždit rozptýlené a promrhané síly a uvést je k Bohu. Až duše usjednocena nabude opět vlády nad sebou samou, může pak obcovati se svými Hostmi, třemi božskými Osobami, jež ji neustále zvou k tichým rozhovorům. *Slyš, dce-ro, viz a nakloň ucho: zapomeň na svůj národ a domov, aby král zatoužil po tvé*

1. Ž. 118.

*kráse, neboť on jest tvůj Pán, jemuž se dlužno klaněti.*¹

Chcete naslouchati Bohu? Umlčte všechny tvory a obraťte se k němu. „Bůh pronesl jediné slovo. Tím Slovem je jeho Syn. Pronáší je věčně a ve věčném mlčení. A v tomto mlčení mu musí duše naslouchat.“²

„Zákon modlitby, praví blahoslavená Anděla z Foligna, je jednotá. Bůh vyžaduje celého člověka, a ne jeho části. Modlitba žádá celé srdce a dáme-li jí jen část, nic nedosáhnem... Vězte, že ničeho vám není třeba, ničeho, vyjma Boha. Nalézti Boha, soustřediti na něj všechny mohutnosti, hle, *jediné nutné*. K dosažení této usebranosti nutno zničiti každý zbytečný zvyk, každou zbytečnou zvědavost, každou zbytečnou činnost a zaměstnání. Zkrátka: je třeba, aby se člověk zbavil všeho, co rozděluje.“

Křesťan musí následovati rady svaté Kateřiny Sienské, jež ráda doporučovala svým žákům, aby si vystavěli světničku uvnitř, kde by žili s Bohem, upoutáni *jediným nutným*.³ Tam máme duši stále ve svých rukou. A musíme zvolati s nevěstou Velepísně, hledající

1. Ž. 44. — 2. Sv. Jan od Kř., Zásady. — 3. Luk. X. 42.

miláčka: *Nescivi*,¹ nevím nic, na vše jsem zapomněl, kromě na Boha a věci Boží. Nebo se sv. Pavlem: *Pro jeho lásku vše jsem obětoval, abych získal Krista a byl nalezen v něm.*²

„Chce-li kdodostíci stavu sjednocení, musí se naprosto zbaviti všeho a pak docela usebrati v sobě. Ve svém nitru nesmí mít nic jiného před duchovním zrakem, než Ježíše pokrytého ranami. Vynasnaží se rovněž se vši péčí a všemi silami proniknouti jím k němu — jím člověkem, k němu Bohu, jeho zraněným člověčenstvím až k tiché svatyni božství.“³

* *

*

Ó můj Bože, nejsvětější Trojice, pomoz mi zapomenouti zcela na sebe, abych se ponořila do tebe nezměnitelného a tichého, jako by již byla má duše na věčnosti. Kéž nic nemůže rušiti můj klid a způsobiti, abych vyšla z tebe, ó můj Nezměnitelný, nýbrž kéž každá minuta mě unáší dále do propasti tvého tajemství.

Uklidni mou duši. Učiň si v ní nebe, svůj milovaný příbytek a místo svého odpočinku.

1. Pis. VI. 11. — 2. Fil. III. 8. — 3. Joan. de Castello, *De adhaerendo Deo* c. II.

Nechť tě nikdy tam nenechávám samotného, nýbrž stále ať jsem s tebou, stále bdělá ve víře, stále se klanící, stále oddaná tvé tvůrčí činnosti.

Můj milovaný Kriste, ukřižovaný pro lásku, chtěla bych být nevěstou tvého Srdce. Chtěla bych tě zastrítí slávou, chtěla bych tě milovati až k smrti. Než cítím svou neschopnost a prosím tě, abys mě oděl v sebe, sjednotil mou duši se všemi hnutími své duše, abys mě ponořil v sebe, zaplavil sebou, nahradil mne sebou, aby můj život byl jen vyzařováním tvého života. Přijď ke mně jako klanitel, jako obnovitel a jako Spasitel.

Ó věčné Slovo, Slovo mého Otce, chci trávit svůj život nasloucháním tobě. Chci býti zcela učelivá, abych se naučila všemu od tebe. Pak během všech nocí, všech vypráhlostí, všech slabostí chci se přimknouti k tobě a zůstávat pod vlivem tvého velkého světla. Má milovaná hvězdo, oslň mě, abych se nemohla vymknouti ze tvé záře.

Ó šírající Ohni, Duše lásky, sestup na mě, aby se vtělilo v mé duši Slovo a opětovalo celé své tajemství.

A ty, Otče, rozlij se na svého slabého tvo-

ra. Viz ve mně jen svého milovaného Syna, v němž se ti velmi zalíbilo.

Ó nejsvětější Trojice, mé všecko, mé blaho, nezměrná samoť, nezměrností, v níž se ztrácím, vrhám se k tobě jako kořist, zahal se ve mne, abych já se zahalila v tebe, očekávajíc, až půjdu nazíratí ve tvém světle na tvou úžasnou vznešenost.

Sestra Alžběta od nejsv. Trojice.

Při práci.

Náš vzor. — Ježíš přišel na zemi, aby pracoval. Celý jeho život se vyvíjel v plnění úkolu: *Jsem chudý a od mládí v práci.*¹ Věnoval se mu bez výhrady a nikdy nic ho nemohlo zadržeti nebo mu překážeti v jeho plnění, ani synovský cit k svaté Matce: *Proč jste mě hledali? Nevíte, že musím býti v tom, co náleží mému Otci?*² Miloval své práce a aby je mohl splniti, chtěl je konati ve svaté svobodě.

Úmysl při práci. — Jeho práce byla úkolem klanění nebeskému Otci, uznáním jeho svrchovaných práv. Ježíš především chtěl sloužit Bohu, neboť to je povinností každého

1. Ž. 87. — 2. Luk. II. 49.

tvora. *Jsem uprostřed vás jako služebník... Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, nýbrž aby sloužil.*¹ Oddati se službě Boží bylo jeho ctí a radostí. Ať byl jakýkoliv způsob jeho vnější činnosti, ať osekával klády se svým adoptivním otcem, kázal zástupům, konal dlouhé cesty nebo nesl kříž — plnil svou práci se zbožností plnou lásky s nevyjádřitelnou pokorou a v úmyslu oslaviti Boha.

Večer při poslední večeři mohl vydati svědectví Otci, že splnil svůj úkol: *Oslavil jsem tě na zemi, dokonav dílo, které jsi mi dal, abych je učinil.*² Pracoval pro Otce, protože ho miloval. Láska jej uchvátila: *Aby svět věděl, že miluji Otce, pojďme*, pravil v okamžiku, kdy bral na sebe těžký úkol — umučení.

Pracovati pro něho znamenalo plnění spravedlnosti: předně proto, že jeho svaté členství mělo povinnost oddati se službě toho, jenž je tak bohatě a nezištně obdaroval a pak, že přišel na zemi jako obnovitel, jako kající za všechny. Poněvadž vzal na sebe všechny naše hříchy, stala se náprava jeho úkolem, práce jeho údělem — práce namáhavá, trud-

1. Mat. XX. 28. — 2. Jan XVII. 4.

ná, holestná. A přece zakoušel nesmírnou radost z nezměrné odevzdanosti, z neúnavné práce. Práce se mu stala pokrmem, hostinou duše: *Mým pokrmem jest plniti vůli toho, jenž mě poslal, a dokonati jeho dílo.*¹

Křesťan musí mítí totéž smýšlení jako Ježíš Kristus, musí spojovati své úmysly s úmysly božského Dělníka. Především milujme práci, poněvadž je službou Boží, úkonem spravedlnosti, dílem zbožnosti, vyznáním pokory a zavislosti, uznáním svrchovaných práv Stvořitele vůči tvorů.

Milujme i únavu a bolest, jež rodí práce, neboť je spravedlivé a dobré, aby hříšník odpykával své hříchy. Jestliže Ježíš, neposkvřený Beránek, dobrovolně tolik snášel, ač na se vzal toliko podobu hříchu, kolik by měl snášet skutečný hříšník!

Jak pracovati? — Je důležité poznati, že Ježíš, jda ke svým pracem, zůstával se svým Otcem. Dopustili bychom se velkého bludu, kdybychom věřili, že Ježíš, opouštěje Nazaret, aby se oddal apoštolské službě, zmenšil čas, který obyčejně věnoval modlitbě. Nikoliv, jeho činný život nikdy nebyl na újmu životu rozjímavému. V hlubinách jeho svaté

1. Jan IV. 34.

duše zůstal vždy tentýž hluboký a trvalý základ, vnitřní modlitba a láska k Otci, o něž se opíraly všechny slavy a na nichž vykvétala všechna tajemství. Během třiceti let soukromého života věnoval se Otci sice výhradněji, ale nebyla to oddanost bohatší, než ta, kterou mu věnoval ve veřejném životě. Opouštěje Nazaret, přidal si těžké námahy, ale neopustil nic ze svého vnitřního života.

Tak i my při práci zůstaneme s Bohem. Potlačme, pokud je nám to možno, rozdíly mezi dobou vyhrazenou modlitbě a dobou práce. Vždy můžeme rozmlouvat se svými vnitřními Hostmi. *Cokoliv činíte slovem neb skutkem, vše číňte ve jménu Pána Ježíše Krista, děkující Bohu Otci skrze něho.*¹

Málo záleží na druhu práce: námáhejme se, studujme, mluvme, jezme, ale neustávejme milovat Boha.

Jde-li o konání dobra bližnímu, neopouštějme Boha, abychom šli za svými bratry, nýbrž přinášejme jim raději Boha. Vzpomeňme si na základní pravidlo, ovládající křesťanskou činnost: každý apoštolát, který neprýští z hlubokého rozjímavého života, je neplodný a může se stát i neužitečným tomu, kdo jej vy-

1. Kol. III. 17.

konává. Každý činný život, který se rozvíjí na úkor vnitřního života, je proti vůli Boží. Část věnovaná bližnímu, nesmí umenšovat část patřící Bohu. Naše činnost se nesmí odlučovat od rozjímavého života, nýbrž musí býti naším rozjímavým životem, jenž se sděluje na venek, jenž se rozlévá na duši našich bratří.

Jestliže tedy někdo, puzen přílišnou činností — byť to bylo i v úmyslu bratrské lásky — se oddal nadbytečné námaze a si uložil práce, které ničí pravidelně vnitřní usebranost, dusí jeho vnitřní život, musí si pospíšiti je odstraniti při vzpomínce na slova sv. Bernarda: *Maledicta occupatio, quae te retrahit a Deo*: zlořečené zaměstnání, jež tě odvádí od Boha.

Činnost v církvi je nutná, ale rozjímavý život ještě nutnější.

Otče, pro lásku, již se odráží na mně světlo tvé tváře, dej mi blížiti se k tobě svatostí a ctnostmi.

Ó Ježíši Kriste, pro lásku, která tě pudila k tomu, abys mě vykoupil svou vlastní krví, oblec mě v čistotu svého nejsvětějšího života.

Božský Utěšiteli, jehož moc se rovná svatosti, pro lásku, která tě přiměla upoutati mě

k sobě, když jsi mi dal jméno nové, zcela duchovní, dej, abych tě milovala celým srdcem, Inula k tobě celou duší, čerpala všechnu sílu ze tvé lásky a služby, z života podle tvé vůle a abych připravena tebou byla připuštěna v hodinu smrti v nepoškozeném rouchu k božské svatbě, kterou ty připravíš. *Svatá Gertruda.*

V pokušení.

Není příliš těžké udržeti si spojení v pokušení?

Nikoliv, jestliže dovedeme býti pevní ve víře a připomínati si, že Bůh se často *skrývá ve tmách*.¹ Skrývá se v našem srdci a dovoluje ďáblu, aby se k nám přiblížil. Ale zůstává v nás.

V životě svaté Kateřiny čteme událost plnou světla. Kateřina právě podstoupila nanejvýš pokořující a nesmírně prudká pokušení proti čistotě. Bouře se přehnala a Pán Ježíš se zjevil: „Pane, zvolala, kdes byl, když mé srdce bylo mučeno takovými nečistotami? — Byl jsem ve tvém srdci. — Pane, tys pravda sama, klaním se před tvou velebností. Ale jak mohu věřit, že ses byl v mém srdci, když bylo naplněno tak hanebnými myšlenkami? — Působily

1. Ž. 17.

li tyto myšlenky a taťo pokušení radost nebo zármutek, rozkoš nebo bolest? — Velký zármutek a velkou bolest. — Věz, má dcero, žeš proto trpěla, že jsem byl skryt ve tvém srdci. Kdybych byl vzdálen, byly by tě tyto myšlenky pronikly a způsobily by ti radost, ale má přítomnost je učinila nesnesitelnými. Působil jsem v tobě: chránil jsem tvé srdce proti nepříteli. Nikdy jsem ti nebyl blíže.“

Taťo božská slova naznačují, jak si vésti v pokušení: zachováti pevné spojení s Ježíšem. Zda nedoráží ďábel na samého Boha, když doráží na náš nadpřirozený život? Pronásleduje v nás Krista, jehož by rád znovu ukřižoval. Život Kristův by v nás rád zničil. Tajemství vítězství nespočívá v tom, abychom se znepokojovali, přímo odráželi ďábelská vnukání nebo se přeli o jeho lstech, nýbrž abychom celou vůlí přilnuli k tomu, jenž ďábla již přemohl a chrání víc než my sami život, který nám dal. V tomto okamžiku můžeme více než kdy jindy provádět radu sv. Pavla: *Žijte v Ježíši Kristu v něm vkořenění a v něm vzdělání a buďte pevní ve víře.*¹

Kdo klidně zůstává ve spojení s Kristem, noří se v něho a důvěřuje v něho, nemůže býti

1. Kol. II. 6.

přemožen od ďábla, *neboť větší jest ten, jenž jest ve vás, než ten, jenž jest ve světě...*¹ *Byť i tábor vojska proti mně povstal, neleká se mé srdce. Kdyby se zdvihla proti mně i válka, já přece jen doufám, neboť Pán mě ukrývá ve svém stánku.*²

Svatá Gertruda zvolala: „Děkuji tvé ochraně, nejsvětější a nepochopitelná Trojice, jež nedovoluješ, abychom byli pokoušeni nad síly, třebaže připustíš někdy, abychom byli pokoušeni, bychom pokročili ve ctnosti. A když vidíš, že všechnu svou naději klademe na tvou pomoc, bereš na se naše útrapy ve velkodušnosti, již není rovné, zbavuješ nás tíhy boje a dáváš nám odměnu za vítězství.“

Když si vyžádala svatá Teresie milost, aby mohla zůstativždy spojena s Bohem, připomíná: „Nyní budu mít ke všem ďáblům jen pohrdání a opovržení a oni sami se mne budou bát. Nechápu ony bázlivce, kteří křičí: ďábel, ďábel, když můžeme zvolat: Bůh, Bůh!“

Oddané sjednocení s našimi vnitřními Hostmi je tedy záchranou v pokušení, neboť nikdo není schopen uchvátiti Bohu duši, aniž by tomu sám chtěl. *Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?... Ve všech zkouškách vítězí-*

1. I. Jan. IV. 4. — 2. Ž. 26.

*me pomocí toho, jenž si nás zamiloval.
Jsem zajisté přesvědčen, že ani smrt ani
život ani andělé ani knížata... ani kteréko-
liv jiné stvoření nebude nás moci odlouči-
ti od lásky Boží, která je v Ježíši Kristu,
našem Pánu.¹* * * *

Hospodin je světlo mé a spása má,
koho bych se měl báti?

Hospodin je ochránce mého života,
koho bych se lekal?

Když se přibližují ke mně škůdci,
aby hryzli mé tělo,
sami slábnou a padají...

Ukřívá mě ve svém stánku
v dobách utrpení,
opatruje mne v úkrytu svého stánku,
na skálu mě zdvihá...

Toliko v Bohu spočívej, má duše,
neboť od něho přichází mi pomoc.
On jen jest má skála a spása moje,
bezpečný hrad můj, valně se kolísat nebudu.

Ž. 26 a 61.

V tělesném utrpení.

Je nezbytné trpěti.

Je napsáno o naší Hlavě: *Musí Kristus
trpěti a tak vejíti do slávy.²* A totéž platí o

1. Řím. VIII. 35-39. — 2. Luk. 24. 46.

údech. *Všichni, kteří chtějí žít pobožně v Ježíši Kristu, budou pronásledováni.*¹ Kráčíme k nebi cestou Kalvarie, nesouce kříž. *Chce-li kdo jít za mnou, zapři sebe sám, vezmi kříž a pojd' za mnou.*²

Je však důležité uměti trpět.

Každá bolest není dobrá. Jsou utrpení neúčinná a jsou utrpení škodlivá. Mnohé duše mají chorobnou snahu vyhledávat utrpení pro utrpení sama, milovat je, mít v nich zálibu. Jednají proti úradkům Božím, zapominajíce, že utrpení není nikdy cílem, nýbrž vždy prostředkem, z něhož má tryskat láska. Vnitřní příprava trpícího činí utrpení svatým a záslužným. Samotné dílem Boha, nýbrž hříchu. Jestliže je neproniká láska, aby je znovu přijala a uschopnila sloužit k očišťování naší hříšné přirozenosti, zůstává ďábelským plodem. Na Kalvarii viseli Kristu po boku lotři; jednomu bolest otevřela ráj, druhému byla přede hrou věčné bídy, dokonávajíc jeho zlobu.

Nejde tedy tak o to, abychom mnoho trpěli, nýbrž abychom dobře trpěli, ve shodě s Boží vůlí, abychom trpěli s Kristem a jak on trpěl.

Na této královské cestě kříže, musíme pro-

1. II. Tim. III. 12. — 2. Mar. VIII. 34.

jíti třemi stupni: utrpeními tělesnými, bolestmi srdce a mukami duše.

Nejdříve utrpení tělesná. *Vydejte své tělo v oběť živou, svatou, příjemnou Bohu.*¹ Utrpení zachvacuje především tělo a nižší schopnosti duševní, kdežto bolest v pravém slova smyslu dotýká se srdce. Tělesná utrpení jsou prvním stupněm účastenství křesťana na svatém utrpení Kristově. Než může dosáhnouti toto účastenství již hodně vysokého stupně, neboť snáší tělesná utrpení, slabosti a útrapy, jež mohou býti velmi těžké přirozenosti a tudíž velmi záslužné a mohou dodávati duši velké slávy před Bohem.

Na této cestě nás Ježíš předešel a dospěl tak daleko, že nikdy ho nemůžeme dosáhnouti.

Protože chtěl stoupati na Kalvarii, uzpůsobil Duch svatý jeho tělo zvláště pro utrpení, dal mu jemné a něžné tělo, nesmírně citlivé, aby mohl trpěti nesmírně mnoho. Jeho dokonalost byla schopna trpěti v neslýchané míře. A opravdu ve dnech umučení přišla na něj záplava utrpení a muk. Isaiáš neví, jak by je popsal:

1. Řím. XII. 1.

Podoby neměl ani krásy, bychom naň patřili,
neměl vzhledu, bychom se kochali v něm.

Povržen byl a posledním z lidí,
mužem bolesti, zkušeným v utrpení,
před jakým lidé tvář si zastírají,
lupen byl, že jsme si nic ho nevážili...
Pánu se zalíbilo zdeptat ho utrpením.¹

Jak si počínat, když na nás přichází utrpe-
ní?

Býti úzce spojen s tím, jenž tolik trpěl.

Je to snadné a zároveň útěchyplné. Připomeneme si, že jsme údy Kristovými a že máme pokračovati v jeho umučení, účastníce se předně na utrpeních a ranách jeho božského těla. Dnes, ve slávě tak drazé vykoupené, nemůže již trpěti. Ale co nemůže snášeti na svém osobním člověčenství, chce snášeti na našem člověčenství, na nás, a tak pokračovati ve svém Umučení.

Nezdá se, že chce dnes rozšířiti pokoření tohoto požehnaného utrpení až za hranice, jež mu tehdy bránila překročiti jeho dokonalost? Neboť třebaže během svého smrtelného života podstoupil utrpení, jichž se nám nikdy nedostane, přece zbyla ještě utrpení, jež nemohl poznati ze zkušenosti, na příklad nemoc. Co nemohl snášeti sám, chce snášeti v nás.

1. Isai. 53.

Vchází v náš život, přivtěluje nás k sobě, a-
bychom mohli trpěti nejen pro něho, nýbrž
opravdu s ním a v něm. Vpravdě můžeme říci:
*S Kristem jsem ukřižován.*¹

Každé utrpení dobře snášené urychluje
v nás dílo Boží. Nic více neposvěcuje. Utrpe-
ní dokonává naši hlubokou podobnost s Je-
žíšem. Působí podivuhodné dílo, o němž mlu-
ví sv. Pavel: *vytvoření Krista v nás...*² *Zatím*
co náš vnější člověk hyne, obnovuje se den
*ze dne náš vnitřní člověk.*³ „Každá bolest,
praví Mgr. Gay, je jako polibek kříže a nový
rys naší podobnosti s Ježíšem.“

Kdo by nechtěl, opřen o takovou jistotu,
snášeti nejen trpělivě, nýbrž i se svatou rado-
stí v duši hořké zkoušky? *Překypuji radostí*
*při všem svém soužení,*⁴ pravil sv. Pavel.
Raduji se z utrpení pro vás, neboť vypl-
ňuji na svém těle to, co zůstává z útrap
Kristových, pro jeho tělo, kterým jest cír-
*kev.*⁵

Proto blahopřál křesťanům, že je Bůh zkou-
šel: *To je pro vás znamením spásy a sice*
od Boha, neboť vám bylo dáno pro Krista
*njen věřit v něho, nýbrž i trpět pro něho.*⁶

1. Gal. II. 19. — 2 tamt. IV. 19. — 3. II. Kor. IV. 16.
4. tamt. VII. 4. — 5. Kol. I. 24. — 6. Fil. I. 29.

Matka Markéta Marie Doens, v níž hlo-
dala dlouhá a krutá nemoc, jevila známky
jásání ve svých mukách. „Zdá se nám, že se
radujete,“ pravila jí jedna ze sester. — „Ano,
odpověděla, raduji se, že Pán Ježíš jedná se
mnou, jak se mu líbí.“ — —

Naším cílem musí býti: přivlastnit si v u-
trpení s Ježíšem a v Ježíši slova velkého
Apoštola: *Jsme souženi v každé příčině,
ale nepodléháme; býváme v nesnázích, ale
nezoufáme, pronásledováni, ale ne opu-
štěni, poraženi, ale ne zahubeni; povždy
nosíme mrtvení Ježíše na svém těle, aby
i život Ježíšův se zjevil na našem těle. My
ťofiž, kteří žijeme, býváme vždy vydáváni
na smrt pro Ježíše, aby i život Ježíšův se
zjevil na našem smrtelném těle... Nynější
naše soužení, které je pomíjející, lehké,
zjednává nám v nesmírné míře slávu věč-
nou, bohatou.*¹ * *

✽

Můj Pane Ježíši, věřím a tvou milostí chci
věřit a vyznávat a vím, že je pravda a že to
bude pravda až do konce světa, že nic velkého
se nestane bez utrpení, bez pokoření a že
všechno je dosažitelné těmito prostředky. Vě-

1. II. Kor. IV. 8-17.

řím, můj Bože, že chudoba má větší cenu než bohatství, útrapy než radosti, nízkost a pohrdání než proslulost, potupa než pocty.

Můj Pane, nežádám, aby mě zkrušil zkouškami, protože nevím, zda bych je byl s to snést. Než aspoň, Pane, ať jsem ve štěstí nebo v neštěstí, chci věřit tomu, co jsem řekl. Nechci důvěřovati bohatství, hodnostem, moci a vážnosti. Nechci svým srdcem spočinout ve světských úspěších ani výhodách. Nechci toužit po tom, co lidé nazývají štěstím života. Chci neopakovat tvou milost více si vážit těch, kdož se zanedbávají a pohrdají, ctít chudé, mít úctu k trpícím, obdivovat se s úctou tvým vyznavačům a svatým a zvolit svůj úděl v jejich středu na úkor světa.

A konečně, drahý Spasiteli, třeba že jsem tak slabý, že nejsem s to žádati od tebe utrpení jako dar a nemám síly je snášeti, prosil bych tě alespoň o milost, abych se ho dobře uchopil, až ve své moudrosti a lásce mně je pošleš.

Toužím se pokořovati ve všem, odpovídati na zlá slova jen mlčením a býti trpělivým, když bolest a utrpení se prodlouží. A vše to z lásky k tobě a tvému kříži, věda, že takto si zasloužím příslibení pro tento život i pro život věčný.

Newman.

V bolesti srdce.

Bolest srdce je druhým stupněm. Velmi různá ve svých příčinách a způsobech zasahuje přímo srdce. Zármutek, hoře, neshody, rozervanost, vnitřní tíseň dostupují až k agonii.

Bolest je hroznější přirozenosti než utrpení, více očišťuje, neboť zavazuje k tuhému odříkání a přináší bohatší plody svatosti. Bolesti vnikáme daleko hlouběji v umučení Kristovo než utrpením. Tělesně trpěl Ježíš velmi krutě; ale kdo vypoví hloubku jeho bolesti, agonii jeho Srdce? Protože byl propastí lásky, bylo jeho Srdce propastí bolu. Je známo, že Isaiáš nazývá Krista *mužem bolesti*. Jeho život byl dlouhou agonii, kterou ještě sílily jeho nesmírná moudrost, svatost a láska. Již v okamžiku vtělení, kdy počala tato agonie, byla zdrcující, aby dosáhla vrcholného bodu ve dnech umučení. Nevýslovné mučednictví, jež po třiatřicet let každou hodinou vyčerpávalo jeho schopnost trpěti! — Byl ponořen v bolest, jak praví bl. Anděla z Foligna.

Kdo touží po dokonalém spojení, musí odhodlaně vniknouti do bolesti Ježíše Krista a snášeti s ním všechnny útrapy, rozervanosti a agonie srdce. Svatý Pavel si přál *jej poznati*,

účastniti se na jeho utrpení a připodobniti se k jeho smrti.¹

Věřícímu je dosti snadné přebývat v Bohu, neboť ať na se bere jakoukoliv námahu, ať je tísněn jakoukoliv agonií, třeba i nejhroznější, již není pomoci, vždy nalezne u sebe Ježíše obtíženého toutéž námahou, podstupujícího tutéž agonii a ještě daleko horší, která posvěcuje a obožuje, abychom přebývajíce s ním v bolesti, neustávali *prebývati v lásce*.

Aleluja!

Připraveno jest mé srdce, Bože!
Nuže, budu zpívat i hrát.
Probud' se duše má, probud' se harfo a citaro!
Vyslyš mě, Pane, neb dobrotivá jest milost tvá,
dle množství soucitu shlédni na mne.
Pomoc lidská je marná,
ale s Bohem se nám vše zdaří.
Pane, o tvém milosrdenství chci pěti na věky!

Aleluja!

Žalmy.

V duševních útrapách.

Jsou doby, kdy se nám zdá, jakoby sám Bůh se proti nám spikl a uložil nám hrozný

1. Fil. III. 10.

zápas. Bolesti, jež nám posílá, jsou ze všech největší a nejhroznější. Bývá to však málokdy, neboť většina je neschopná je poznati. Ony ukončují vše.

Na počátku bylo účelem utrpení učiniti zadosť božské spravedlnosti a vyzkoušeti lásku. Nyní mají bolesti poznačiti duši nejvyšší pečeti dokonalosti, vtisknouti v ni největší podobnost s Kristem.

Přicházejí přímo od Boha. Jejich hluboký kořen je nekonečná svatost Boží, jejich bezprostřední příčina tajemné a hrozného působení Ducha svatého, jenž chtěje účastniti duši na věčné, svrchované Čistotě, uchvacuje ji, svléká, poráží, opouští a znovu přijímá, ponořuje v nesmírnou hořkost a zasazuje tisíce hrozných ran, až ji dokonale přetvoří. Sám zde působí, bez prostředníka, aby zasáhl hlubiny, sestoupil až na dno duše, již sám má právo zpytovat, aby vyzkoušel přísně všechny schopnosti ducha a všechny záhyby srdce. *Živé jest slovo Boží, účinné a různější nad každý meč dvoj-
břitký; proniká až do rozdělení duše a du-
cha, kloubův i morku, a rozeznává myšlen-
ky a úmysly srdce.*¹

V těchto hodinách je vše bolestné, i vzpo-

1. Žid. IV. 12.

mínka na milosti dříve přijaté, neboť Duch sv. rozlévá v duši skryté, velmi jasné světlo, jež osvětluje s jedné strany její bídu, s druhé strany velikost Boží, vše ostatní zahaluje temnou nocí, bortí všechnu přirozenou oporu, staví duši ve vyprahlou poušť před tvář Nejsvětějšího, a obklopuje ji duchovní temnotou, nesmírně hroznou, nezřídka i strachem plným úzkostlivosti. To Bůh ji chce zcela očistiti, *neboť náš Bůh je oheň šírající.*¹

Co si tu počítí? Ponechat se Boží činnosti. Odpor by byl škodlivý a ostatně často nemožný. Protože toto působení je činnost Ducha sv., proto býti v této očišťující bolesti znamená býti v Bohu.

Spojení s Ježíšem Kristem a s jeho umučením je užitečnější než kdy jindy. Ať je sebe větší pustota v duši, nikdy se nepřiblíží naprosté opuštěnosti svaté duše Kristovy v krutých hodinách, kdy jsme jej slyšeli úpěti: *Smutná je má duše až k smrti... Můj Bože, můj Bože, proč jsi mě opustil?*² akdy se zdálo, jakoby Bůh Otec povolil proti svému milovanému Synu všem mocnostem pekelným a zbavil jej vší nebeské ochrany. Jeho bolest, praví prorok, byla *nezměrná jako moře.*³

1. Žid. XII. 29. - 2. Mat. 26. 38; 27, 46. - 3. Pláč II. 13.

I samo spojení s Ježíšem, pravidelně tak sladké a útěchy plné, je nyní jakoby ledové, němé a plné bolesti. Srdce ho už necítí. Udrží se jen vírou. Vírou musí se duše držeti Boha, jakoby byla k němu přibita. Víra je jediné útočiště, *neotřesené království*,¹ o němž mluví sv. Pavel, *neboť věrou stojíme pevně*.²

Ubohá opuštěná duše musí více než kdy jindy věřit *nesmrtelné lásce*³ a jako Mojžíš *zůstávati neochvějná ve víře, jakoby takřka viděla toho, jenž jest neviditelný*.⁴ Musí věřit, že nikdy ji Bůh tak nemiloval jako v těchto okamžicích, kdy se zdá, jako by ji zavrhoval, a že nikdy jí nebyl více přítomen. „Čím více se domníváš, že jsi opuštěna, pravil Pán Ježíš blahoslavené Anděle z Foligna, tím více jsi s ním spojena a milována... Ó má milá, věz, že v tomto stavu jsi s Bohem spojena úžeji než kdy jindy.“ Připomeňme si znovu slova sv. Jana: *Co se nás týče, my věříme lásce Boží*.⁵

V těchto požehnaných hodinách vnitřní pustoty, nebo lépe řečeno nadpřirozeného očišťování, docházejí uskutečnění velké věci: Láska dokonává spojení duše s Bohem podle

1. Žid. XII. 28. - 2. II. Kor. 1. 23. - 3. Ef. II. 4. - 4. Žid. XI. 27. - 5. I. Jan IV. 16.

daného příslibení: *I zasnoubím tě sobě na věky, zasnoubím tě sobě v právu i spravedlnosti v milosrdenství a slitování.*¹ Dílo očištění je dokonáno, nevěsta se zjeví oděna v čistotu, radost a sílu: *Kdo jest ta, jež stoupá z pouště, rozkoší oplývající, opřená o svého milého?*²

Svatý Bernard praví: „Co budeš činiti, nevěsto Kristova? Chceš proniknouti do svatyně tak svaté a velebné, kde vidíme Syna v Otci a Otce v Synu? Chceš přebývati v nejsvětější Trojici?—*Můžeš, máš-li víru, neboť věřícímu je vše možné.* Čeho by nedosáhla víra? Dosahuje nedosažitelné, odhaluje nepoznané, překračuje nezměrné. — Otevři své srdce a uzavři v ně Věčného!“³

Zkrátka, duše vržena do zkoušek musí býti úzce spojena s Ježíšem Kristem a ranami jeho svatého člověčenství vnikati v božství.

Obětovaná duše je celopalem, žertvou. Musí svoliti, nejen aby se spojila její obět s obětí Ježíšovou, nýbrž aby splynula, aby se stala s Ježíšem Bohu jedinou, velmi slavnou obětí. Celá nejsvětější Trojice má v ní své zalíbení. Otec pozoruje v ní rysy svého milovaného Syna, zahrnuje ji nevýslovnou něhou; Slo-

1. Ose. II. 19. — 2. Pis. VIII. 5. — 3. S. 76. in Cant.

vo pozorujíc, jak pokračuje v jeho vykupitelském utrpení, přitahuje ji jako vyvolenou nevěstu; Duch svatý ji miluje jako dokonalý nástroj své milosti v posvěcování církve a stává se jejím vnukatelem a vůdcem.

Nenaříkejme, že trpíme. Pojdme ke kříži dobrovolně, jako Ježíš, *jenž se obětoval jako oběť k vůni líbezné.*¹ „Kdyby mohla proniknouti do království věčné lásky závist, praví sv. František Saleský, andělé by záviděli lidem utrpení, jež jim dává Bůh a utrpení, jež snáší člověk pro Boha.“

Blahoslavení trpící, blahoslavení mrtví, jimž dovoleno zvolati s Apoštolem: *S Kristem jsem ukřižován; a žiji-li ještě, to nežiji já, nýbrž žije ve mně Kristus. Co však žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, jenž si mě zamiloval a sebe sama vydal za mne.*²

Zachraň mne, Bože, neboť vody
derou se na mne, že již o život jde.
Zabořen jsem v hlubokém bahně,
jež nemá dna, by bylo lze na něm postát.
Dostal jsem se do prohlubně mořské,
takže příval mě zaplavuje.

1. Ef. V. 2. — 2. Gal. II. 20.

Unaven jsem voláním, hrdlo mi chraptí
oči mi hasnou touhou po mém Bohu...

Ó Bože, svaté jsou tvé cesty...

Dobrořeč, má duše, Hospodinu,
a vše, co ve mně jest, jeho svatému jménu.
On ti odpouští všechna tvá provinění,
uzdravuje všechny tvé neduhy.
Nasycuje dobrem tvoji žádost,
že se tvé mládí jak orlice obnovuje...
Milost Páně je věčná!
Blahoslavení, kteří důvěřují v Pána.

Aleluja !

Žalmy.

V radosti.

Je velmi důležité, abychom bděli nad svými radostmi.

Co jiného je vlastně radost, než rozkoš duše z toho, že má, co miluje? Vnitřní hodnota naší radosti ukazuje vnitřní hodnotu naší lásky, její čistota čistotu našeho srdce. Je tedy třeba, abychom velmi pilně bděli, bychom se v radosti nevzdálili od Boha. Musíme provádět slova svatého Pavla: *Mějte smýšlení v sobě, které bylo i v Kristu Ježíši.*¹ Radovati se s Ježíšem a jen z toho, co jeho těší, ať v nás nebo v bližním nebo v něm samém musí být

1. Fil. II. 5.

naší touhou. Ve všech okolnostech musíme být spojeni s Bohem, ale zvláště v radosti a lásce.

Pramen radosti.

Stvořené věci nám poskytují radosti. Některé, jako na příklad radosti z přátelství, jsou vzácné. Je dovoleno jich okoušet, vždyť pocházejí od Boha. Než snažme se je uvést na Boha. Nic nemilujme kromě něho. Nic nemilujme bez něho. Milujme vše jak on miluje. Milujme v něm. Toto spojení s Bohem učiní naše radosti čisté, bezpečné, naprosto svobodné.

Než tyto radosti jsou pouze druhotné. Pro křesťana základní radost je vědět, že je Bůh. Bůh jest! Nekonečný, podstatný a nutný Bytí, Příčina všeho, Pravda, Krása, Dobro, Dobrota, Moc, Svatost, svrchovaná Čistota, Spravedlnost a Láska... Bůh jest a jest toto vše! Je od věčnosti, nezměnitelný, nekonečný...! Bůh jest a poznává se a miluje se. Je jeden a trojjediný: Otec, Slovo, Duch. Otec rozlévá svůj nekonečný život na Syna, jenž jest jeho Myšlenkou a jeho Slávou a oba se dokonávají v jednotě společné Lásky, v Duchu svatém, podstatném a věčném ukončení jejich tajemného objetí, jejich radosti, jejich

nezměrného jásofu. Otec, Syn a Duch svatý se milují nezměrnou láskou, jsou šťastni, nesmírně blaženi, věčně blaženi nezměnitelně blaženi... A zvou nás věčně k účasti, k účasti na svém životě!

Věděti to je pro milující duši pramenem nekonečné radosti, nejvyšší ze všech. Radovati se z toho, že Bůh je Bohem, radovati se radostí z Boha je vznešený a velmi svatý úkon: je to čistá láska. Tato radost vytrhuje duši z běd ubohého lidského života, aby ji pozvedla nade vše a uvedla ji ve skrytý život nejsvětější Trojice, v to, co nazývá svatý Pavel *hlubokosti božské*.¹

Tato radost nutila Davida pěti: *Pane, kdo na tě pohlíží je pln jásofu*. Je jedním z nejbožštějších plodů přítomnosti a činnosti Ducha svatého ve tvoru vykoupeném — obožuje duši.

Všechny ostatní radosti třeba uvést na tuto. Bude to snadné, když si uvědomíme, že všechny naše radosti jsou a mohou být pouze odleskem nekonečné radosti Ducha svatého, *jenž nám byl dán*.²

Pramen veškeré radosti je v nás. *Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho*

1, Kor. II. 10. — 2. Řím. V. 5.

nítra. Evangelista připojuje: To pak řekl Ježíš o Duchu svatém, kterého věřící v něho měli přijmouti.¹ Křest svatý otevřel tento vnitřní pramen. Každé svaté přijímání jej rozšiřuje. Hojnost vod obveseluje město Boží, které si posvětil Nejvyšší za své sídlo.²

Nejmenší pravda víry je nesmírnou radostí, v níž se může naše duše kochati každou hodinu. *Protože jste uvěřili, budete naplněni nevýslovnou radostí,³* praví Kníže apoštolů. A Isaiáš připojuje: *Budeš jako zahrada hojně zvlažovaná a jako zřídlo, jehož vody nevyschnou.⁴*

Závisí to tedy od nás, budeme-li žítí v radosti. A v jaké radosti! Jsou radosti lidské, pravé a čisté, ale dovedou se dotknouti jen povrchu duše; božské radosti pronikají až do nejhlubšího nitra. Ano, pravá, podstatná radost, o níž nás nic nemůže oloupiti, tryská z přítomnosti nejsvětější Trojice v nás. Co by mohlo brániti klidu a rušiti soulad duše, jež se cítí obklopena božským?

Žítí v radosti.

Radujte se v Pánu neustále, opět vám pravím, radujte se.⁵ Bůh stvořil své děti k

1. Jan VII. 38. — 2. Ž. 45. — 3. I. Petr. I. 8. — 4. Isai. 58. 11. — 5. Fil. IV. 4.

radosti. Vše učinil, aby žilo v radosti. Co je stvoření, co je posvěcení, ne-li stoupání k přirozené nebo nadpřirozené blaženosti, jakési rozliti božské radosti? Co je Eucharistie, ne-li nevyčerpatelný pramen radosti, otevřený v církvi a v duši? Chce, abychom žili v radosti. Ježíš prosil ve své velekněžské modlitbě: *Otče, prosím, aby měli v sobě radost moji úplnou.*¹

I bolest se musí obrátiti a přejíti v radost. Svatá duše Kristova obsahovala zároveň nezměrné radosti a nezměrné boly. Její nižší část se nořila v úžasnou agonii, svými vznešenými schopnostmi pronikala v božský jásot. Ale radost ovládala všechno ostatní cítění, v ní se rozplývaly všechny oběti a utrpení, neb Ježíš věděl, že čím budou jeho oběti tvrdší, tím větší slávu vzdá Bohu a připraví svému člověčenství větší oslavení.

Naše duše může býti zároveň zarmoucena i plna radosti. Zarmoucena v nižší své části, blízké smyslům, plná radosti ve vyšších schopnostech, jež řídí vůle. I v krutých chvílích není v nás pouze bolest, nýbrž i ten, jenž těší: *Budu prositi Otce a jiného Utěšitele vám dá,*

1. Jan XVII. 13.

*aby s vámi vždy zůstával, Ducha pravdy...
Ten bude ve vás.¹*

Zůstávejme v radosti, to znamená v Duchu svatém. Uvědomme si, že svaté přijímání nás noří do toho, jehož svatá Kateřina Sienská ráda nazývala *oceánem míru*. „Ó Bože věčný, volala, tys tichý oceán, kde žijí a vyrůstají duše! Nalézají zde svůj odpočinek ve spojení lásky.“

Radost jest poctou, již třeba vzdávat Bohu. Je barometrem duše — její stupeň označuje stupeň lásky. Církev, nejhlubší typ duše, v ustavičných zkouškách a pronásledování neustále se raduje. Její liturgie je svátkem, jenž se každého dne znovu rodí. Počítá své dny svátky. Kráčí v bolesti, ale s očima obráceným k nebi, zpívajíc o dokonalostech a lásce Ženichově. Žije v radosti, radosti volné, silné a jasné, která je plodem lásky.

Křesťan je rozsevačem lásky a proto koná velké věci. Radost je jednou z nejneodolatelnějších mocí světa: tiší, odzbrojuje, dobývá, uchvacuje. Duše plná radosti je apoštolkou. Přitahuje k Bohu lidi, zjevujíc jim, co v ní působí přítomnost Boží. Proto nám radí Duch

1. Jan XIV. 16.

svatý; Nermuŕte se nikdy, neboť radost v Bohu je vaší silou.¹

Radost a jásoť ti zaznívej ode mne, ó Bože mého života, pro svrchovanost tvé Trojice, pro skutečnou jednotu tvé podstaty, pro vlastnosti tvých Osob, pro jejich spojení a jejich důvěrné vztahy, pramen tvého nevýslovného štěstí!

Radost a jásoť tobě pro tvou nepochopitelnou velikost, neměnicí se věčnost, svrchovanou svatost, která vylučuje každou poskvrnu a je pramenem veškeré čistoty a pro tvou slavnou a dokonalou blaženost!

Radost a jásoť tobě pro přecisté tělo tvého člověčenství, jímž jsi mě očistil, pro tvou vznešenou duši, pro tvé božské Srdce, jež proklála láska ke mně až k smrti!

Radost a jásoť tobě v tomto přemilém Srdci, plném něžné péče o mne, tak žíznivém láskou ke mně, že si nikdy neodpočine, dokud mě nepřijme k sobě na věčnosti.

Radost a rozkoš tobě pro hodné srdce a duši slavné Panny Marie, tvé Matky, kterou jsi dal i mně za Matku v díle mé spáasy, aby mi vždy otvírala poklad své mateřské dobroty.

1. Nehem. VIII. 10.

Radost a jásot tobě ode všech tvorů, kteří naplňují nebe, zemi a propasti. Kéž ti vzdávají tuto věčnou chválu, která vychází od tebe a vrací se k tobě jako k svému původci!

Radost a jásot nechť stoupá k tobě z mého srdce a mé duše, z mého ducha a mého těla, ode všech tvorů vesmíru!

Tobě, od něhož pochází všechny věci, skrze něhož všechno, v němž jest všechno; jen tobě čest a sláva na věky! Amen!

Svatá Gertruda.

ZDOKONALOVATI SPOJENÍ.

Spojení s Bohem, založené na stavu posvěcující milosti, může míti různé stupně. Stupně žebříku dokonalosti jsou jako do nekonečna. Ranní svaté přijímání nám zjednává toto spojení v lásce, které jsme se právě snažili popsat. Bohužel, může se toto spojení uvolnit, ale může se také stále zdokonalovati. Během dne musí se křesťan snažit hlavně o to, aby rozmnožil a zdokonalil eucharistické spojení. Velmi účinným prostředkem k tomu je opakování úkonů touhy a lásky.

Opakování úkonů touhy.

Danielovi se dostalo poznání o tajemství Kristově, protože byl *mužem touhy*. Duše, která touží po Ježíši, jistě dosáhne hlubokého poznání a okoušení jeho tajemství.

Touha odstraňuje překážky, otvírá bránu duše, aby se na ní uskutečnila slova Apokalypse: *Hle, stojím u dveří a tluku; jestliže kdo uslyší můj hlas a otevře mi dvěře, vejdu k němu a budu večereť s ním a on se mnou.*¹

Touha rozšiřuje duši a uzpůsobuje ji k přijetí toužebného předmětu, připravuje ji, abychom tak řekli pro Boha. Nebeský Otec ujistil o tom svatou Kateřinu Sienskou: „Žádnou cností, pravil, nemůžeš si zasloužit věčný život, sloužíš-li mi způsobem konečným, neboť já, nekonečný Bůh, chci, aby se mi sloužilo nekonečným způsobem. Týmáš však pouze touhu duše nekonečnou a její vzlet. Ale, dodal, tato touha má cenu jen ve spojení s ukřižovaným Kristem, mým jediným Synem.“

Velmi prospívá vzbuditi v duši touhu po sv. přijímání. „Dokonalým cvičením lásky je, praví Bossuet, toužit neustále přijmouti Ježíše Kri-

1. Apok. III. 20.

sta. Stůl je připraven; scházejí hodovníci, ale, Ježíši, ty je zveš.“

Život mnoha svatých byl dlouhou a žhavou touhou jejich duše po eucharistickém sjednocení. Svatý Ignác mučedník psal Římanům: „Netoužím po světských rozkoších, nýbrž toužím po chlebu Božím, po chlebu nebeském, chlebu života, po těle Ježíše Krista, Syna Boha živého. Hořím touhou opojiti se tímto kalichem, jímžto jest jeho krev a jenž zapaluje ve mně nezníčitelnou lásku, dávaje mi záruku věčného života.“

Svatá Kateřina Sienská vzdychala ve dne v noci po svatém přijímání. Již za úsvitu běžela do chrámu, přímo unášena touhou, jejíž žár dal pohyb jejímu zuboženému tělu. „Můj Otče, mám velký hlad,“ pravila často blahoslavenému Rajmundu, aby mu vyjádřila potřebu přijímati. „Pro lásku Boží, dejte mé duši pokrm!“

Svatá Markéta Marie pravila: „Cítím, že se mé srdce stravuje touhou milovati Boha a to mi působí nenasytnou touhu po svatém přijímání a po utrpení... Jednou na Velký pátek, vypravuje, maje horoucí touhu přijmouti Pána Ježíše, pravila jsem mu v slzách: Milý Ježíši, chci se strávití touhou po tobě a nemoha tě

dnes přijmouti, neustanu po tobě toužiti. — Těší ji svou přítomností a praví: Dcero, tvá touha pronikla do mého srdce, takže kdybych nebyl ustanovil tuto svátost lásky, učinil bych to nyní, abych byl tvým pokrmem. Mám takovou radost, když se po mně touží, že kdykoliv srdce projevuje svou touhu, vždy na ně pohlížím s láskou, abych je přitáhl k sobě.“

Zdá se, jakoby si počínal Ježíš ve svato­stánku jako druhdy pod sloupovým chrámo­vým, kdy *stál a volal hlasitě. Žízni-li kdo, pojd' ke mně a pij!*¹ nebo obnovuje pozvání božské Moudrosti: *Pojďte ke mně všichni, kdož po mě toužíte a nasytím vás.*²

Vzbuzujme tedy v sobě touhy stále častější a stále žhavější. Kéž je naše duše neustále obrácena k Eucharistii! Žijme ve stavu přá­ní, ve stavu tužeb, jako Žalmista: *Ústa svá otvírám a popadám dechu.*³ Tato žízeň po božském je jednou z nejvzácnějších milostí, jež Bůh zaslíbil prorokem: *Aj, dny jdou, praví Hospodin, kdy pošlu na zemi hlad; ne hlad chleba ani žízeň vody, ale hlad sly­šet slovo Hospodinovo.*⁴

Jak daleko se smí rozletnouti naše touha?

1. Jan VII. 37. — 2. Si. XXIV. 26. — 3. Ž 118. — 4. Amos. VIII. 11.

Můžeme toužít po skrytých tajemstvích božského spojení?

Ano, jen když je naše touha pokorná, v radostné odevzdanosti do vůle Boží.

Není pochyby, že toužít po mimořádných darech, jež bohovědanazývá milostmi zdarma danými, jako jsou zjevení, vidění a pod., by znamenalo v hloupé pýše se vydati nebezpečným preludům. Ale toužít po nejužším spojení duše Bohem je dovoleno a posvěcující. *Ó bys mě políbil polibkem svých úst,*¹ volala nevěsta ve Velepísni. A mluví jménem všeho tvorstva, vykoupeného a posvěceného milostí, toužícího po tomto blaženém stavu, kde duše *přilne k Pánu a je s ním jedním duchem.*²

Kdo dal vzkličiti v bídné půdě naší duše touhám tak svatým a odvážným?

Duch svatý. On vede naši duši k Bohu. *Nevíme, zač bychom se měli modlit, jak jest potřebí; ale Duch svatý sám se přimlouvá za nás nevýslovnými vzdechy.*³ Nejvznešenější prostředek k projevení a oduševnění našich tužeb je vzítí útočiště k Písmu a vypůjčiti si jeho slova, jimiž často dává výraz potřebě Boha:

1. Pís. I. 2. — I. Kor. VI. 17. — 3. Řím. VIII. 26.

Jako prahne jelen po bystřinách,
tak dychtí duše moje po tobě. Bože.
Žízní má duše po Bohu silném, živém...
Bože, můj Bože, hned z jíttra tě hledám,
žízní po tobě má duše,
nyje po tobě mé tělo,
jak pustá neschůdná, vypráhlá půda.

Ž. 41. a 62.

Opakování úkonů lásky.

Svatý Jan napsal: *Bůh je láska.*¹ Můžeme rovněž říci: Ježíš je láska. A mohli bychom připojit: Křesťan je láska.

Život Slova v lůně nejsvětější Trojice spočívá v tom, že miluje Otce, že se vlévá nezměrnou láskou do svého Pramene a vrací mu co přijalo.

I na zemi byla láska jeho životem. Slovo se vtělilo z lásky k Otci, aby nám jej zjevilo a získalo nás pro něho. Láska jej učinila člověkem, láska jej přibila na kříž. Na dně všech jeho tajemství, všech prací, všeho utrpení byla láska k Otci: *Žiji pro Otce.*²

Táž láska ho učinila chlebem a jej udržuje v tajemnu svatostánku. Co činí v neproniknutelném mlčení sv. Hostie? Především miluje Otce.

1. 1. Jan IV. 8. — 2. 1. Jan VI. 58.

Přijímající se musí snažiti žíti jako Ježíš, musí předně milovat Boha. Musí jej milovat, jak toho vyžaduje první přikázání, jež obsahuje všechna ostatní: *z celého srdce, z celé duše, ze všech sil*. Ovšem není možno lidské slabosti konati neustále skutečné úkony lásky. Aspoň s milostí Boží je můžeme rozmnožovati, tak aby co nejvíce ovládaly ostatní ctnosti a měly na náš život vliv stále hlubší a pronikavější.

Tak snadný je úkon lásky! Vzlet srdce stačí. Nejnižší skutek, nejmenší oběť se mohou přetvořiti v lásku. „Vše, co se koná z lásky, praví svatý František Saleský, práce, únava i smrt, je láska, když je podstupujeme z lásky.“ A proto, praví P. Lacordaire, „láska k Bohu je nejvyšší úkon duše a hlavní dílo člověka.“ „Nejmenší úkon čisté lásky, připojuje svatý Jan od Kříže, má větší cenu před Bohem a je užitečnější církvi, než všechna ostatní díla dohromady.“

„Nic není na světě tak skutečného a podstatného jako láska k Bohu. Ve srovnání s její obrovskou hodnotou vše ostatní je opravdový prelud; vše ostatní je prázdné smyslu a brzy vyprchá. Úkon lásky je dokonalé dílo. Jeho účinky jsou nejmocnější, jeho důsledky jsou

závažnější než účinky a důsledky každého jiného úkonu. Ani smrt sama v sobě se nevyrovná velikosti lásky. — A přece čeho třeba k vzbuzení úkonu lásky? Pohledu srdce, jenž s úchvatnou rychlostí proniká nebe. Podobné úkony se mohou množiti bez počtu i uprostřed zaměstnání v okolnostech, jimž je nejvlastnější roztržitost. Aniž se zeslabí, čerpají v opakování novou sílu, nepoznanou moc. Přesto nevyžadují žádného násilí, ba jejich konání nám působí rozkoš.“ (Faber.)

„Kdo touží žhavě po lásce, praví svatý František Saleský, bude brzy milovat žhavě.“ Neustávejme tedy nikdy milovat. „Ach, kéž bych měla tisíc srdcí, abych jej milovala, volala svatá Markéta Marie, nebylo by to mnoho!“ Svatý Pavel nám praví, že láskaje nejen *cílem přikázání*, nýbrž i *náplní zákona*.¹ Právě tak, jako dala láska Boha tvoru, tak dává tvora Bohu a dokonává jejich spojení. Láskaje sjednocuje; když vrhla jednoho do druhého, působí, aby spolu zůstali. *Kdo přebývá v lásce, přebývá v Bohu a Bůh v něm.*²

„Je nanejvýš důležité, praví svatý Jan od Kříže, by se duše mnoho cvičila v lásce, aby po kvapném životě se nezastavila zde na zemi,

1. I. Tim. I. 5. — 2. I. Jan, IV. 6.

nýbrž dospěla rychle k vidění Boha tváří v tvář. Ustavičné cvičení lásky, pokračuje světec, je velkým úkolem. Duše, která dospěla k dokonalosti a k vrcholu lásky, nemůže dlouho zůstat ani v tomto životě ani v jiném, aniž by viděla tvář Boží. “¹

Můj Bože, rozšiř mé srdce a naplň je láskou, abych se naučil v útrokách svých okoušet, jak sladko jest milovat, v lásce se rozplývat a v ní tonouti.

Zadržuj mne láska, když bych snad vybočil z míry pro přílišnou vroucnost a nesmírný úžas.

Kéž mi dáno pěti píseň lásky a se vznést vzhůru k tobě, Miláčku svému, a duše má tebe chválí a jásoťem lásky plesajíc ať třeba zajde. Kéž tebe víc miluji než sebe, sám sebe pak miluji jen pro tebe a v tobě, též miluji všechny, kteří tebe opravdu milují, jakož velí zákon lásky, který z tebe vyzařuje.

Následování, kn. III. hl. 5.

1. Zásady.

Neviditelná božská posláni.

Pravda schopná vznítiti v duši nekonečné touhy a vyvolati v ní nejnenasytnější lásku!

Víme, že bohověda nazývá neviditelným posláním božským jedno z nejhlubších tajemství náboženství. Jsou to nová vylití Boha, nová světla, jež Slovo sděluje s naším rozumem a vzrůstající vtisky lásky, jimiž naplňuje Duch svatý naši vůli. Jsou odleskem a pokračováním věčného vycházení Syna a Ducha sv.

Kdykoliv duše svou horlivostí a velkodušností učiní nový pokrok v lásce Boží a zaslouží si novou milost, vždy posílá Otec této duši Slovo a Ducha svatého, kteří jí přinášejí nová práva na božskou důvěrnost. A poněvadž tři Osoby jsou nerozdělitelné, přichází Otec, aniž byl poslán. Zaplavují duši novým proudem života; nastává nový styk, osobnější, skutečnější, důvěrnější než před tím.

Toto vznešené tajemství se může opakovat každým okamžikem. Každému vzrůstu lásky odpovídá neviditelná návštěva nejsvětější Trojice. I kdyby to bylo každou minutu, jestliže duše vykoná skutek, rozmnožující její lásku, nejsvětější Trojice znovu sestupuje do ní a vlévá v ni nové proudy světla a lásky.

Jak daleko může pokračovat duše v tomto
tajemném vzestupu!

Ó křesťane, *kdybys znal dar Boží!*

Ó nejsvětější Trojice, Bože nejvyšší, milos-
tivý, dobrotivý, Otče, Synu a Duše svatý, Bo-
že jediný, důvěřuji v tebe.

Vyuč mě, veď mne, podpírej mne!

Otče, pro svou nekonečnou moc upři na
sebe mou paměť a naplň ji svatými a božskými
myšlenkami.

Synu, pro svou věčnou moudrost osvěť můj
rozum, dej mi poznání své naprosté pravdy a
mé vlastní nízkosti.

Duše svatý, jenž jsi Láskou Otce a Syna,
pro svou nepochopitelnou dobrotu uchvať
mou vůli k sobě a zapal ji neuhasitelným oh-
něm své lásky.

Můj Pane a můj Bože, můj začátku a můj
cíli, svrchovaně prostá podstato, svrchovaně
tichá a svrchovaně milá! Ó propasti sladkosti
a rozkoše, mé milované světlo a svrchované
štěstí mé duše, oceáne nevýslovných radostí,
dokonalá náplni všeho dobra, můj Bože a mé
vše, co mně ještě schází, mám-li tebe?

Tys mé dobro jediné a neměnlivé.
Nic nemusím hledat než tebe.
Nic nehledám a po ničem netoužím než po
tobě.
Pane, přitáhni mě k sobě.

Tluku, Pane, otevři mi. Otevři sirotku, jenž
tě prosí. Dej jednoho ducha s tebou, abych se
mohl ve svém nitru kochať z tvých rozkoší.

Bl. Albert Veliký.

IV

CÍL EUCHARISTICKÉHO SPOJENÍ

JSME PŘIJATI ZA SYNY JEŽÍŠEM KRISTEM.

*Naše nadpřirozené povolání a nejsvětější
Trojice.*

Požehnán budiž Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, jenž si nás v něm vyvolil před ustanovením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění.¹

Bůh se námi zabýval po celou věčnost.

Otec měl o nás myšlenku, která je zároveň vůlí. Řeklo každému z nás slovo, které nás stvořilo, které nás vyjadřuje, které obsahuje celý náš časný a věčný život, a určuje, co máme být, místo, kde se máme zdržovat, dokonalost, kterou máme uskutečnit, slávu, které máme dosíci. Toto slovo pronesl nebeský Otec, když, chtěje vyjádřit svou svrchovanou myšlenku

1. Efes. I. 4.

o nás, určil naše napřirozené povolání. Je nejvyšším pravidlem a božskou teorií našeho bytí; udává, v jaké míře vstoupíme v božský plán stvoření.

Mimo tuto myšlenku nás Otec nechce poznávatí poznáním lásky. Potud se námi obírá, vlévá nám svou milost a dává sama sebe, pokud se pohybujeme ve světle jeho velitelské myšlenky, pokud ji uskutečňujeme a vcházíme v božský řád věčné skutečnosti.

Naše základní povinnost tedy je: plnit vůli nebeského Otce, žít podle slova, které vyřkl nad námi. Pak přijímat vše, co toto slovo obsahuje, radosti nebo bolesti a konečně laskavě vyhovět všem jeho požadavkům, jak nám je projevuje v denním životě.

Než jaká je tato tajemná myšlenka? Co praví toto slovo?

Svatý Pavel odpovídá: *Ty, které předzvěděl, také předurčil, aby byli připodobněni obrazu jeho Syna.*¹ Je vůle Boží, abychom vnikli v tajemství Kristovo. Slovo, jež nad námi pronáší, vyjadřuje míru a způsob, jak obnovíme Ježíše k slávě nebeského Otce. *Ve své lásce nás předurčil ku přijetí za syny*

1. Řim. VIII. 29.

skrze Ježíše Krista, aby se velebila sláva jeho milosti.¹

Naše nadpřirozené povolání je: připodobnit se Ježíši, žít jak Ježíš, stát se Ježíšem.

Vtělené Slovo je jediným a všeobecným ideálem, který musí napodobovat a osvědčovat všichni předurčení Láskou: svěští lidé, kněží nebo řeholníci, svobodní nebo ženatí, pro všechny je pouze jeden vzor, jež musí napodobovat pod trestem vyloučení z království milosti, jímž jest Ježíš Kristus. Míra jejich dokonalosti a jejich nadpřirozené plodnosti bude se rovnat přesně stupni jejich přilnutí k Ježíši a jejich věrné podobě s ním, neboť *není v nikom jiném spásy.²*

V jakém stupni musím jej napodobit v sobě? Nevím. To je nejskrytější tajemství věčného předurčení. Ale jistě jej musím napodobit. Musím neustále pohlížet na Ježíše, napodobit Ježíše, stávat se Ježíšem.

Jak mohu splnit tak vznešené povolání?

S milostí a spolupůsobením Ducha svatého. Duch svatý, *zůstává ve vždy s námi.³* stává se vykonavatelem Otcových záměrů, dělníkem na obožení člověka, k němuž Otec vypracoval plán podle vzoru vtěleného Slova.

1. Efes. 1. 5. — 2. Skut. IV. 12. — 3. Jan XIV. 16.

Digitus paternae dexteræ, zpívá církev, ty, Duše svatý, *jsi moc v Otcově pravici*. Jako malíř nebo sochař používá ruky, aby dal výraz své myšlence, tak nebeský Otec, aby vyjádřil svou myšlenku, vepsal v nás a vyryl svůj Obraz, používá Ducha svatého.

Hlavním dílem tohoto Ducha stvořitele a posvětitelce v nás je, přetvořiti nás v podobu Syna Božího a dáti nám život shodný s naším synovstvím božím. *Všichni ti, kteří se dávají vésti Duchem Božím, jsou synové Boží. Nepřijali jste zajisté ducha služebnosti, abyste se zase strachovali, nýbrž přijali jste ducha synovství, ve kterém voláme: Abba, Otče. Ano, i Duch vydává svědectví s duchem naším, že jsme dítkami Božími.*¹

Duch pravdy vrhá světlo na věčnou Myšlenku Otcovu v naší duši. Činí nám ji jasnější, určitější, půvabnější, zjevuje nám Ježíše. *Když přijde duch pravdy, naučí vás všelike pravdě... On mě oslaví,*² dávaje vám dokonaleji poznávaní mou milost a božství.

Jsa dokonáním a posvěcením všeho, neustále vtiskuje do naší duše tuto posvátnou Myšlenku Otcovu, již je Ježíš. Činí ji pevnou, stálou a pokud my chceme neodvolatelnou.

1. Řím. VIII. 14—16. — 2. Jan XVI. 13.

Tajemství, o němž uvažoval David, když pěl: *Vznáší se nad námi jas tvé tváře, Hospodine,*¹ neboť Tvář Páně, jeho Jas a Sláva je Slovo!

Poněvadž Duch svatý je duchem života a původcem nadpřirozeného života, provádí Myšlenku Otcovu. Pudí nás, abychom uskutečnili úplnou podobnost s Kristem, povzbuzuje nás a pomáhá nám, abychom se *stali mužem dospělým, v míře plnosti Kristovy..., až by se Kristus utvářel v nás?*²

Konečně jsa osobně Láskou, stanoví mezi nejsvětější Trojicí a námi vzájemné vztahy lásky, ustavičnou snahu po spojení. Naklání nejsvětější Trojici k nám, přitahuje nás k ní. Je ustavičným voláním, živou přitažlivostí, neodolatelným vnukáním, jež nás připoutává k Ježíši. Čím více se oddá duše Myšlence Otcově, prováděné Duchem svatým, tím se stává spojení užší a úplnější až k okamžiku, kdy jako Otec je v Synu a Syn v Otci, bude duše v Kristu a Kristus v duši, oba v dokonalé jednotě, podle nejvyššího slibu velekněžské modlitby.

Pak člověk vykoupen a posvěcen může se představit s důvěrou nebeskému Otci a říci

1. Ž. IV. 7. — 2. Efes. IV. 13.; Gal. IV. 19.

mu: *Popatř, Bože a pohleď na tvář svého pomazaného.*¹ • • •

Ó věčná Trojice, tys bezedným mořem! Čím hlouběji se v tebe nořím, tím více tě nalézám a čím více tě nalézám, tím více tě hledám. O tobě nikdy nemožno říci: již dosti. Duše, která se sytí ve tvých hlubinách, neustále po tobě touží, neboť vždy hladoví po tobě, věčná Trojice. Vždy prahne viděti tvé světlo ve tvém světle. Jako jelen vzdychá po pramenech vod, tak má duše touží vyjít z temného žaláře těla, aby viděla tebe v pravdě....

Ó věčné Božství, bezmezný oceáne, můžeš mně dáti více než samo sebe? Tys oheň, jenž neustále plá a nikdy nehasne. Tys oheň, jenž spaluje v sobě všechnu samolásku duše, tys oheň, jenž tavi všechnen led a který ozařuje. V jeho světle jsi mi dal poznati pravdu. Tys světlo nad všechna světla....

Tys svrchované a nekonečné dobro. Dobro nad všechna dobra. Dobro, jež působí blaho. Dobro nepochopitelné. Dobro neoceřitelné. Tys Krása, jež přesahuje veškeru krásu. Moudrost nad všechnu moudrost, nebo lépe, Moudrost sama. Tys Chléb andělský;

1. Ž. 83.

v žáru své lásky ses daroval lidem. Tys rouchem, jež přikrývá nahotu, pokrm, jenž naplňuje rozkoší svou sladkostí všechny hladovící, neb tys sladký, bez příměsku hořkosti.

Ó věčná Trojice, ty mi ukazuješ cestu velké dokonalosti, abych ti sloužila ve světle a ne v temnotách, abych byla zrcadlem čistého a svatého života a abych se konečně vzdala tohoto bídneho života, jímž jsem ti dosud pro svou vinu sloužila v temnotách.

Přioděj mě, věčná Trojice, přioděj mě sebou, abych trávila tento smrtelný život v pravé poslušnosti a ve světle přesvaté víry, jíž jsi opojil mou duši.

Sv. Kateřina Sienská.

Svaté přijímání a naše nadpřirozené povolání.

Svaté přijímání nám dává vniknouti v tajemství našeho předurčení a našeho posvěcení. Když přijímáme, celé tajemství přechází v nás, aby tam zůstávalo.

Otec je v nás, aby s námi sděloval svou Myšlenku a dal nám své Slovo; Duch svatý, aby je v nás upevnil. A jestliže naše vroucnost odpovídá dobré vůli Boží, každé svaté přijímání vyvolává ve skrytu naší duše, osvícené

věrou, důvěrnější spojení, tvoří nový tah podoby s Ježíšem, vrytý jeho božským Duchem.

*Všichni jsme byli napojeni jedním Duchem,*¹ praví svatý Pavel. Svaté přijímání skutečně nedává nám pouze Tělo Ježíšovo, nýbrž i jeho Ducha, jenž vniká do nás jako přečistá krev, aby působil v naší duši, co působí krev v těle. Je principem života. Jako v Ježíši řídil člověka od prvního až do posledního dne jeho smrtelného života a vnukal mu svou myšlenku a svou lásku, tak se stal Duch svatý naším Vládce a řídí naše nadpřirozené přetvoření. V Ježíši a v přijímajícím je týž Duch života, týž Princip činnosti. Je-li přijímající ucelivý, nastane brzy dokonalá podobnost, neboť táž milost musí vytvořiti tytéž ctnosti, týž Duch vzbuditi tytéž úkony.

Vidíme, že svatí dospěli k takové podobě s Ježíšem, že tvořili s ním jednotu: jediné srdce a jedinou duši. Pohlízejí na vše jako Ježíš, soudí jako on, mají tytéž touhy, taťáž přání, tu-též lásku. „Cor Pauli, cor Christi,“ pravil svatý Jan Chrisostom: srdce Pavlovo je srdcem Kristovým. A neprohlásil totéž sám Apoštol? *Jestliže žiji, nejsem to již já, nýbrž žije ve mně Kristus.*² „Kristus zaujímá místo mé du-

1. I. Kor. XII. 13. — 2. I. Gal. II. 20.

še.“ pravil svatý Makarius. A svatá Kateřina Janovská: „Nemám již duše, nemám již srdce; mám srdce a duši Ježíše Krista.“

Na svaté Kateřině Sienské se vyplnilo tajemství přetvoření v okolnostech, jevících zvláštní něhu Páně: „Jednoho dne, vypravuje bl. Rajmund, opakovala s velkou vroucností modlitbu Proroka: *Srdce čisté stvoř ve mně, ó Bože a ducha přímého obnov v útrokách mých.*¹ Prosila Pána, aby jí vzal její srdce a vlastní vůli. Tu uzřela svého nebeského Ženicha přicházeť k sobě jak obyčejně, otevřel jí levý bok, vyňal srdce a odešel, takže zůstala bez srdce. Dojem vidění byl tak mocný a svědectví smyslů to tak dotvrzovalo, že Kateřina řekla zpovědníku, že nemá již srdce v těle...

Brzy po tom zjevil se jí Pán, maje v posvátných rukou lidské srdce, červené a zářící... Pán se přiblížil k ní, otevřel znovu její levý bok a vložil tam srdce, jež měl v rukou, se slovy: „Nejsladší dcero, tak jako jsem ti oněhdy vzal tvé srdce, tak ti dnes dávám své, jež ti dá žítí věčně.“

Podobné vypravování nalézáme v životě Markéty Marie: „V pátek, v oktávě svátku

1. Ž. 50.”

Božího Těla, vypravuje, po svatém přijímání, řekl mi Ježíš tato slova: „Dcero, přišel jsem k tobě, abych nahradil tvou duši svou, abych vložil na místo tvého srdce své a místo tvého ducha mého, abys žila již ze mne a pro mne.“ — Tato milost měla takový účinek, že od tohoto okamžiku, nic nebylo s to porušit jen poněkud klid mé duše a cítila jsem ve svém srdci schopnost milovat jen Boha.“

To je účel svatého přijímání: splynutí srdcí a duší.

Je pravda, že tato dvě poslední vyprávění obsahují mimořádné skutky zázračného řádu. Než odložíme-li tyto mimořádné případy stranou, svaté přijímání spěje k tomu, aby způsobilo v nás podobné přetvoření. Směřuje k tomu, abychom ztratili svůj vlastní život a nahradili jej životem Kristovým, jenž sám prohlásil tento úmysl: *Jako já žiji pro Otce, tak ten, kdo jímne, bude žít pro mne.*¹

Zkrátka, účelem svatého přijímání je: vytvořit druhé Kristy, druhé syny Boží.

1. Jan VI. 58.

Ó mocná a věčná Trojice, ó přesladká a nevýslovná Lásko! Kdo by se nezapálil od takové lásky? Které srdce by se mohlo zdráhati strávit se pro tebe?

Propasti lásky, ty lneš tak šíleně k tvorům, že se zdá, jakobys bez nich nemohl žít. A přece tys naším Bohem, naprosto nás nepotřebuješ. Naše dobro nic nepřidává ke tvé velikosti, neb tys nezměnitelný. Naše zlo ti nemůže způsobit žádnou škodu, neb tys svrchovaná a věčná Dobrota.

Co tě tedy strhuje k takovému milosrdenství? Láska. Vždyť nemáš k nám žádných závazků, nemáš žádné povinnosti.

Kdo tě unáší, nekonečný Bože, ke mně, nepatrnému tvorů? Nikdo jiný než ty, Výhni lásky. Láska, vždy jen Láska tě pudila a pudí tě dosud, abys byl milosrdný ke svým tvorům a zasypával je nekonečnými milostmi a nezměrnými dary.

Ó Dobroto nad všechnu dobrotu, jen tys, Bože, naprosto dobrý. Tys nám dal Slovo, svého jediného Syna, aby žil s námi, ve styku s naší bytostí porušenou a vrženou v temnoty. Jaká je příčina tohoto daru? Láska. Neboť tys nás miloval dříve než jsme byli.

Ó věčná Velikosti, Velikosti dobroty! Ty

ses snížil, Bože, stal ses maličkým, abys člověka učinil velkým. Kamkoliv se obrátím, všude nalézám propast a žár tvé lásky.

Sv. Kateřina Sienská.

SLÁVA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE.

Nejvyšší cíl stvoření.

Můžeme postoupiti v poznání svého nadpřirozeného povolání a tázati se, proč nás chtěl přijmouti Bůh za syny prostřednictvím Ježíše Krista.

Jistě je to k našemu blahu. Jeho láska, právě tak nezměrná, jako velkodušná, nemohla se spokojit tím, že nás z ničeho stvořila; chtěla nás učiniti šťastnými a pozvednout nás až k náplni štěstí, zvouc nás k neslýchanému daru, k účasti na své přirozenosti, na svém životě.

Avšak blaho tvora nemůže býti posledním cílem božské činnosti. Tímto cílem je úchvatný projev božských vlastností zvláště dobroty a dokonalá oslava nejsvětější Trojice.

Bůh, čině mě šťastným, chtěl sebe oslaviti; chce sebe oslaviti v mém štěstí.

Konečně Bůh nás přijímá za své syny pro sebe, pro svou slávu. Naše synovství Boží mu-

sí se ukončiti v lásce a v chvále Pána: *Podle ustanovení toho, jenž všechno působí podle úradku své vůle, byli jsme předurčeni k tomu, abychom byli k chvále jeho velebnosti.*¹ Neboť Bůh, protože je Bohem, koná všechno pro sebe. Neodvolatelný řád vyžaduje, aby všechno bytí i bytí našeho štěstí spělo k Bohu a vzdávalo mu poctu. Oslava Pána je prvním podstatným úkonem tvora od té doby, co existuje. Ovládá všechno. Je nutnou a naléhavou *spravedlností*, po níž chce Ježíš, abychom *lačněli a žíznil*i.

Tato spravedlnost byla prvním dílem, jež přišel naplnit na zemi, a hlavním zaměstnáním jeho svatého člověčenství po dobu jeho smrtelného života a v Eucharistii. Kristus přišel, aby nás spasil, ale ještě více, aby se klaněl Otci a vzdával mu chválu; aby nás učinil šťastnými, ale zvláště, aby vyplnil povinnosti pocty, již Bůh očekával od stvoření světa. Jeho vnitřní život byl ustavičným klaněním. Ať pracoval, kázal, konal mnohé zázraky, ať trpěl nebo umíral, vše konal, aby oslavil Otce. Hořel touhou vzdáti mu slávu, jež ho stravovala jako vnitřní oheň a nedopřála odpočinku jeho duši, žíznící po spravedlnosti a lásce.

1. Efes. I. 11.

*Mám býti pokřtěn křtem a jak jsem tís-
něn, dokud se nevykoná!*¹ Tímto křtem bylo
prolití krve, jež měla nahraditi Bohu slávu
stvoření.

*Stoužebností jsem žádal tohoto berán-
ka jísti s vámi;*² tímto Beránkem byla obětní
žertva, on sám jako slavný celopal.

Žízním, volal v okamžiku smrti. Touto žíz-
ní byla nevýslovná potřeba dáti lásku Otci. Ží-
zeň po oběti, kterou nemohla ukojiti ani Kal-
varie, jej nutí ustanoviti Eucharistii, aby znovu
proléval svou krev a všem ji podával po všech-
ny věky.

Hlavním účelem jeho života a smrti bylo,
předně podati Bohu nejdokonalejší obět, ja-
kou možno pochopit a pak vzbuditi ve světě
duše, jež by se připojily k jeho myšlence, k jeho
lásce, k jeho oběti a vzdávaly s ním slávu jako
*praví klanitelé v duchu a v pravdě, jichž hle-
dá nebeský Otec* — klaněti se a zjednati kla-
nitele.

* *

*

Veleben budiž Bůh a Otec Pána našeho
Ježíše Krista, který nás požehnal v Kristu vše-
likým požehnáním duchovním v nebesích, jež-
to si nás byl v něm vyvolil před ustanovením

1. Luk. XII. 50. — 2. Luk. 22. 15.

světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění, vláscenás předurčivku přijetí za syny své skrze Ježíše Krista podle zalíbení své vůle, aby se velebila sláva jeho milosti...

V něm také jsme se stali dědici, byvše k tomu předurčení podle ustanovení toho, jenž všechno působí podle úradku své vůle, abychom byli k chvále jeho velebnosti...

Proto skláním svá kolena před Otcem Pána našeho Ježíše Krista, aby vám dal podle bohatství své velebnosti prostřednictvím Duha svatého velkou sílu s ohledem na vnitřního člověka, tak aby přebýval věrou Kristus ve vašem srdci, zakořeněném a založeném v lásce, byste mohli pochopiti se všemi svatými, která jest šířka a délka, výše a hloubka a poznati Kristovu lásku, převyšující veškeré poznání, abyste byli naplněni veškerou plností Boží.

Tomu pak, jenž může učiniti všechno, mnohem více, nežli prosíme neb rozumíme, podle síly, kterou v nás působí, tomu budiž sláva v církvi a to v Ježíši Kristu po všechna pokolení na věky věkův. Amen.

Sv. Pavel, List k Efes. I., III.

Jediná liturgie.

Kristus přišel mezi nás, aby přinesl oběť chvály, vykonal dílo bohopocty.

A vykonává je dosud, neboť Ježíš jako vtělené Slovo, je knězem, *vyslancem a veleknězem našeho vyznání.*¹

Bude je plnit věčně, neboť kněžství je jeho základním stavem, je s ním nejúžeji spojeno; *Má kněžství nepomíjející.*² A Otec mu řekl: *Ty jsi knězem na věky.*³

Tak jej vidíme, jak stojí na nebi i na zemi v čele jednotné bohopocty, liturgie.

V jednom z nejhlubších vidění Apokalypse ukazuje nám svatý Jan našeho Velekněze, jak vykonává svůj úřad kněžský ve shromáždění vyvolených, uprostřed vykoupeného tvorstva u trůnu, na němž sídlí Pán. Duch sedmitvárný v darech svých vkládá na něho a vnuká mu kněžství. Stojí zpříma jako obětník. Je obětován jako všeobecná žertva. Vzdává slávu *ťo-mu, jenž byl, jenž jest a jenž bude.* A hle, všichni obyvatelé nebeští se jednotí s Beránkem, aby oslavovali toho, jemuž se Beránek obětuje: *Hoden jsi, náš Pane a Bože, přijmouti slávu a čest a moc, neb jsi stvořil*

1. Žid. III. 1. — 2. Žid. 7. 24. — 3. Ž. 109.

všechny věci... Svatý, Svatý, Svatý jest Pán všemohoucí... Klanějí se, padají na tvář a mávají křídly na svědectví, že jejich vítězství a jejich sláva pochází jen od Pána.

Tu se obracejí vyvolení k Beránkovi, jenž rovněž přijímá povinnou chválu. Zatím co vykonává své nejvyšší kněžství, padají před ním na tvář a všichni vyvolení dávají vyznění mocným akordům *nové písně: Beránek, jež byl obětován, je hoden přijmouti moc a bohatství, moudrost a sílu, čest a slávu i chválu.*¹

To je v hlavních liniích liturgie, jež neustále plní jasem nebe pod vrchním vedením Ježíše, všeobecného Velekněze a pod dechem Ducha svatého, *skrže něhož se obětoval Beránek Bohu jako bezúhonná oběť.*²

Je to přesně vzato tatáž liturgie, jež se děje u nás na oltáři; totéž kněžství, tentýž kněz, týž obětní dar, táž oběť, týž účel. Pouze vnější forma je jiná: Církev vítězná slaví oběť ve vidění, církev bojující ve víře. Ale je to jedna a táž bohopocta. Jediná podivuhodná harmonie stoupá každé hodiny od tvorstva očištěného a posvěceného k trůnu Všemohoucího, aby mu žehnala, jej vyvyšovala, oslavovala prostřednictvím Beránka, jenž se obětuje — obrovské

1. Apok. IV. V. — 2. Žid. IX. 14.

hlasynesmírného množství vykoupených, které se vznášejí ze všech končin země a celého nebe, ale všechny tyto hlasy tvoří jediný souzvuk, pějící jedinou slávu, slavíce jedinou liturgii — bohopoctu.

Proto přinesl Ježíš svou oběť na Kalvarii a proto se neustále obětuje v Eucharistii, aby věčně stoupala k Bohu *chvála slávy*.

Takový je rovněž nejvyšší účel Svatého přijímání.

Liturgii, jež se koná před trůnem Božím a na oltáři jako naprosto totožná, chce Ježíš opakovat v duši přijímajícího. Přichází k nám, aby nás uvedl v obrovské hnutí chvály, jehož on je Hlavou a Veleknězem. Řekl jednoho dne svaté Marii Markétě: „Přicházím k tobě jako svrchovaný Obětník.“

Na křtu svatém jsme se stali posvátným chrámem, místem liturgické oběti. *Chrám Boží, jímž jste vy, jest svatý.*¹ V tomto chrámě sídlí všemohoucí Bůh, jemuž se obětuje. Přebývá v něm nejsvětější Trojice: *Příbytek si u něho učiníme.*² A svaté přijímání přivádí obětní dar, obětovaného Beránka, jenž se znovu obětuje a sjednocuje svou oběť s obětí duše, která ho přijímá, neboť chce, *abychom*

1. I. Kor. III. 17. — 2. Jan XIV. 23.

*s ním obětovali své srdce jako oběť živou, svatou, příjemnou Bohu.*¹ „Křesťanská duše, praví Origenes, je stálým oltářem, kde se obětuje ve dne v noci“ oběť, která nesmí býti přechodnou, nýbrž stálou, protože obětovaný Beránek zůstává v nás i po strávení svatých způsob, jak přislíbil, abychom *jeho prostřednictvím přinášeli Bohu vždycky oběť chvály, to jest ovoce rtů velebících jeho jméno.*²

Svaté přijímání dovoluje duši slaviti ve své svatýňce oběť, kterou podává vítězná a bojující církev neustále Pánu. Týž obětní dar se v ní podává, témuž Bohu, k téže chvále.

Nic zde neschází, ani kadidlo a hudba cítar slavného vidění svatého Jana. Modlitba duše vystupuje z oběti jako libá vůně, jež praví Pánu, že nevěsta vystupuje *jako sloup dýmu z vonného kadidla, myrhy i prášku a všech druhů vonidel.*³

Zvuk cítar — toť harmonie všech úkonů lásky, všech tužeb a pocitů tak různých, jež září v srdci pod inspirací Ducha svatého. Harmonie, jež se stává vznešenou, pravou ozvěnou *Písně nové sboru vyvolených*, když všechny duševní i tělesné schopnosti jako struny lýry jsou uvedeny v souzvuk čistotou

1. Řím. XII. 1. — 2. Žid. XIII. 15. — 3. Pis. III. 6.

a kajícností. „Pak, praví nebeský Otec svatě Kateřině Sienské, zpívá rozkošnou píseň za doprovodu nástroje, jehož struny tak dokonale uspořádala moudrost, že všechny vyluzují svatý souzvuk k chvále a cti mého jména. Provozuje se tato harmonie na silných strunách, jimiž jsou schopnosti duševní a na slabých strunách, jimiž jsou vnější schopnosti tělesné. Všichni svatí získali duše touto harmonií. První, kdo jí naslouchá, je mé milované Slovo, poněvadž se odělo ve vaše člověčenství a spojilo je s božstvím. Použilo na kříži této nevýslovné hudby a — uchvacuje lidské pokolení.“

V nebi, na oltáři i v duši se slaví táž věčná liturgie.

Úměrně s jejím rozvojem v nás pokračuje posvěcení toho, kdo ji slaví. Když duše podporována dokonalou láskou, spojena v rozumu a lásce s obětí Beránkovou dospěje tak daleko, že se ničím nedá odvrátiti od díla chvály a od nepřetržité vnitřní bohopocty, dosáhla dokonalosti na této zemi, žije ve stínu víry, jako blažení ve věčném patření a její vnitřní život, praví blahoslavený Albert Veliký, je „předehrou a počátkem života v nebi“.

Nejsvětější Trojice, v jejímž lůně září věčný jas živého Božství, Lásky a Moudrosti!

Otče, jediný prameni moci, jež je tvou podstatou! V tobě je moudrost podstatná, v tobě neustále prýští dobrota, láska žhavá jako oheň, svatost, jež se rozpíná nade všemi bytostmi, dobrota, jež se rozlévá na vše, co jsi stvořil. Tobě budiž chvála, čest a sláva! Tobě díkučinění, moc a světlo! Toť přání mého srdce naplněného vděčností.

Ó Slovo, jež jsi nejvyšším Cedrem libanským a rozpínáš nad Cheruby větve svého božství se svrchovanou velebností, tobě se zalíbilo hledati až v nejhlubším údolí bídy nepatrný trs ysopu, abys jej úzce připoutal k sobě a učinil jej svou nevěstou v nezměrné lásce.

Ó Duše svatý, Duše lásky, jenž láskou pojíš nejsvětější Trojici, je tvou rozkoší usazovati se mezi syny lidskými ve svaté čistotě, jež vlivem tvé síly a tvé něhy vzkvetla zde na zemi jako růže mezi trním.

Duše svatý, Lásko, Lásko! Řekni mi, která cesta vede k tak rozkošnému pobytu, kudy vede stezka života k luhům zúrodněným božskou rosou, kde se napájejí srdce žíznivá. Ó Lásko, jen ty znáš cestu vedoucí k životu a k pravdě. V tobě se ukončuje svazek plný roz-

koše, jenž pojí mezi sebou božské Osoby nej-
světější Trojice. Tvým prostřednictvím, Duše
svatý, se na nás rozlévají nejvzácnější dary.
Od tebe pochází úrodné símě, jež vydává plo-
dy života. Z tebe kane med tak sladký rozko-
šemi, jež jsou jen v Bohu! Tebou sestupují na
nás zůrodnující vody a božská požehnání, da-
ry Ducha svatého tak vzácné, ale, bohužel, tak
řidké u nás.

Ó Synu Boží, Lásko, Lásko, připrav mi
stezku vedoucí k tobě, stezku krásné lásky.
Připoutának tobě čistým citem chtěla bych tě
od nynějška následovati, kam půjdeš, až k vý-
šinám, kde vládneš a rozkazuješ ve svrcho-
vané velebnosti své božské podstaty, až tam,
kde rozléváš poklady své něhy vždy živé a u-
držuješ plameny božské lásky, jež tě stravuje,
vodíš v nebesích zářné sbory tisíců a tisíců pa-
nen ozdobených v bílý šat jako sníh a opaku-
ješ v opojení něžnou píseň věčné svaťby.

Zatím, Ježíši, Lásko, ochraňuj mě v tomto
údolí běd ve stínu své lásky. A po dlouhých
útrapách tohoto vyhnanství, uchovanou ode
vší poskvrny uveď mě milostivě do své svať-
ně; dej mi místo ve sboru panenském. Tam
se napiji z vod prýštících z tvé božské něhy.
Tam se nasytím v radosti tvé sladké lásky.

Sv. Gertruda.

OBSAH

Předmluva .	3
Úvod : Tajemství Kristovo	7
I. Eucharistické spojení	15
II. Trvání eucharistického spojení	29
III. Udržení a zdokonalení spojení	51
IV. Cíl eucharistického spojení	. 103

EDICE KRYSTAL
KNIHOVNA REVUE NA HLUBINU

II

M. V. BERNADOT O. P.

EUCHARISTIÍ K NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICI

S DOVOLENÍM AUTOROVÝM

PŘELOŽIL Z FRANCOUZŠTINY

REGINALD M. DACÍK O. P.

VYTISKL JAN MUCHA VE VELKÉM MEZIŘÍČÍ

1928